

Huvitav žurnaalleht

VII aastakäik

№ 40

Film ja Elu

Kind 12 senti

Neljapäeval 7 detsembril 1939

Hilde Krahl

omapärase armastusfilmis „A N J A“,
mis linastub esietenduskinos „HELIOS“

AKTIMODELL

Algus 8 ltk.

Würfeli hääl kõlas juba märgatavalt ähvardavalt. Otsustanud sammus ta eesriide poole, mis eraldas ruumi üht nurka ja tahtis selle eemale tõugata.

„Pea teid paluma, härra Würfel —“ Perani asetus kaitsvalt eesriide ette. „Ma leian teie ülalpeo olevat veidi iseäraliku.“

„Nii? Leiate?“ Würfeli hääl kõlas nüüd üdelselt rahulikult, ja kindlusega, mida temast ei oleks võinud uskuda vastase puhul, kes ületas teda peajao võrra, liikkas ta selle lihtsalt kõrvale ja tõmbas eesriide ära.

Valgelt helkisid palja naisekeha ilusad vormid — elusuuruselt — kipsis... Veidi ettesirutatud parem käsi pakkus õna...

Johannes Würfel vaatas kuju tardanud ihmel põlevate silmadega. Mida ta puuduva prilli läbi tumendatud pilk ei tunnud, nägi ta armukade ettekujutusvõime kahekordselt selgelt: tema ta oli!

„Eva — —“ sosistas ta hääletult.

„Teie terav pilk on imetusväärne, härra Würfel.“ Perani oli väga ärritunud. „Aga pea teile ütleva — —“

„Teie ei tarvitse mulle midagi ütelda. Sellest jätkub mulle.“ Johannes Würfel oli väliselt võitnud tagasi oma tasakaalu. „See aktimodell läheb teile kalliks. Teie võite kolida. Kohe. Peale võlgneva üüri tasumist.“

Noore kunstniku ilmet ei võinud nimetada just vaimukaks, kui üks paukus kinni Würfeli taga.

Kõik muu arenes siis väga ruttu, kuna härra Würfelil oli hea advokaat.

Kuju pandi kohe aresti alla ja vaatamata Perani kibestunud protestile toimetati see Würfeli korterisse.

Kui Eva saabus koju, oli ta keeletu, leides kuju eest magamistoas, kuid mitte jälgegi Johannesest, ja äärmiselt võõrastaval kombel oli kauplus suletud.

Johannes Würfel aga, kes oli ostnud uued prillid, tegi esimest korda elus midagi, mis muidu oli talle täiesti võõras: ta kallast alla viis klaasi viina üksteise järele, enne kui ta kodutele asus, et teha lõpparvet häbitu naisele.

Eva mure tõusis, kui Johannes viimaks koju tuli, täiesti muutunud inimesena!

„Ma olen küllaldaselt orienteeritud, sa ei tarvitse enam vaeva näha.“ Suurejoonelise liigutusega tõukas ta enesest Eva eemale, kes teda tahtis tervitada suudlusega ja ehmunult sealjuures kindlaks tegi, et mees lõhnas alkoholi järele.

„Lemmik, kas sa ei tahaks mulle seletada, millest sa räägid?“ Eva pidas mõistlikumaks rääkida temaga väga pehmelt ja võpatas ehmunult, kui mees korraga rusikaga lauale löi. Ja, tema, Johannes Würfel, löi tõepoolest rusikaga lauale ja möirgas:

„See on häbituse tipp! Sina, Eva! Sina aktimodell!“ Ta rebis lahti magamistoa ukse, raevutades: „Või tahad sa salata, et seisid sellele paljale Evalle modelliks? Et sa teda armastad?“

Seal muutus Eva korraga mõistmatult õnnelikuks...

Naeratades vaatas ta raevutsejale. „Ja, Johannes — ma salgan seda.“

Johannes, kes mõistis ta naeratust ja vastust oma viisil, haaras karmilt ta käerandmest. „Nii, sa julged salata. Siis tõendan seda sulle!“ Ta oli nüüd kõigeks valmis ja nõudis:

„Riietu end lahti!“

Eva muutus esmalt kahvatuks, siis hõõguvalt punaseks, mis näis Johannesele uue süütunnistuseks, mille viimse tõendusena pidi juure tulema elava ja järelehtud Eva võrdlus. „Riietu lahti, aga ruttu!“

„Aga ma ei või ju — —“ Eva oli vaid nõrgalt vastu rääkides lasknud end tõmmata magamistuppa. „Johannes, see ei lähe ju, et mina — —“

„Ah! Aga tema juures läks —“ Johannes hääl oli kibestunud pilkav. „Härra kujuri ees võisid end lahti riietuda, ja oma enda mehe ees mädgid häbelikult. Kohe lahti riietuda, muidu unustan ma end!“

„Päriselt lahti riietuda...?“ Eva silmis oli peidetud naeratus ja ta tasases küsimuses kõlas iseäralik toon — arusaamatu Johannesele, teda veel enam ärritades. See oli ta õigus, nõuda:

„Jah, päriselt!“

„Päris paljaks...?“ Jälle too erutav kõla Eva hääles...

„Päris paljaks!“ Johannes näitas naisele kipsis. „Nii paljaks nagu too seal!“

Seal langesid riided.

Johannes, nüüd siiski segiaetuna, oli oma pilgu Evalt ära pööranud — kuid vaatas lühidalt jälle sinna poole. Naine seisis vähe abitult ilusa aluskuues ta ees ja mehe hääl värises veidi, kui ta jälle käsutas:

„Noh, edasi, edasi...“

Siidsärgikene langes teistele riietusesemetele lisaks...

„Võta, palun, prillid ära.“ Ta hääl ei kõlunud enam sugugi despootsena ja ta sünge nägu omas väga imestunud ilme.

Johannes Würfel nägi nimelt oma naist esimest korda katteta...

Siis, lühikese, võrdleva pilgu järele kujule, hakkas ta nagu särama rõõmust, õnnest ja heameelset. Ta võttis väriselva käel ninalt uued prillid ja ta hääl oli õrn nagu ei kunagi enamalt:

„Lemmik, sa oled palju kenam, palju ümmargusum...“

„Seda oleksid võinud juba palju varem kindlaks teha, Johannes.“ — Eva sosistas seda mehe käte vahel — „kui sa poleks alati olnud nii — — tasihioidlik...“

Kauplust sel päeval enam ei avatud.

Ent korteri ülesütlemine Tonio Peranile tühistati ja süütu süüdlane kutsuti alla veini jooma abielupaari juure, kelledest oli saanud õnnelik, särav armastajapaar. Eva külastäigud Peranile olid toimunud sel põhjusel, et lasta teha endast portree Johannesele sünnipäevakingiks.

„Tooge endale kaasa ka mõni sõbratar,“ oli

üliõnnelik Johannes sosistanud veel Peranile, lõpetades rahuliku läbirääkimise. Ja ta heatahtlikkus noore, andeka kunstniku vastu tõusis veel, kui too ütles:

„Sõbratari mul pole, küll aga veetlev pruut...“

Sellest ei saanud mitte vaid väga lõbus, vaid ka väga tähtis õhtu Mariannele ja Toniole. Kui vestluse ajal ilmses, et Würfeli truu kriminaalromaanidekunde oli doktor Weissner, Marianne eelarvamistega onu, seipseti ühiselt plaani, kuis üle kavaldata doktorit ja ka noorele pruutpaarile tuua õnne...

Kui doktor Weissner ilmus järgmiseks raamatuvahetamiseks Johannes Würfeli juure, pidi ta kindlaks tegema, et raamatukaupluse üks nurk oli muudetud väikeseks kunstinäituseks.

„Ühe väga andeka, noore kujuri tööd —“ Tänuulik Johannes Würfel asus asja juure väga osavalt. „Ta elab küll veel, ehkki ta normaalselt peaks olema ammugi nägja surnud, kuna ta ei saa ühtki suuremat tellimist, millega end tuttavaks teha.“

„Tõesti, väga andekas.“ Doktor Weissner oli huvitunud ligemale astunud. „Eriti see akt on suurepärase. Ma usun, võin midagi teha teie noore sõbra heaks, armas Würfel.“

Et too andekas, veel elav noor kujur Tonio, Marianne peigmees oli, seda sai doktor Weissner alles siis teada, kui Tonio oli tellimine juba taskus.

Kunagi aga ei tohi ta teada saada — nii olid mõlemad õnnelikud noorpaarid otsustanud —, et ta kurg kriminaalromaanide vastu polnud enam saladus, juba ammugi enam Johannale, kes aastaid jagas oma härra „salajast pahet“ „salajas“.

Doktor Weissner tegi veel viimse, ara katse, et juhtida Mariannet kõrvale abielumiskavatsusest Tonioaga, kuna ta talle ütles:

„Su Tonio peab olema väga kena aktimodell oma tööde jaoks. Kas sa pole armukade?“

Marianne pilutas veidi silmi, muutus punaseks ja langetas süütult laod. „Armukade...? Ta naeratas. „Aga onukene, ma ei ole ometi armukade ühele aktimodellile, pealegi tollele, kellele ta võlgneb tänu esimese suure töö eest...“

Foto M. G. M.

Olles spordiõpetaja Grantland Rice tütar, pole ime, et Florence Rice on kodus kõikidel spordiaadel.

„Ei, ma pole tõepoolest sugugi magus! Teie ameeriklannad olete nii kolossalselt šikid ja elegantsed,“ ütlesin otsekohe kadedusega.

„Kas kuuled, Ned?“ Joan pöördus oma imetleja poole. „Pea teile ütleva, preili Plahn, et mr. Thornton alles äsja tegi märkuse, et meie, ameeriklannad, mis puutub veetlevusesse ja smartness'i, ei olevat väärt teie kingarihma lahti tegema.“

Miks läksin korraga nii punaseks kui rumal koolitüdruk? Olen muidu komplimentide vastu kaunis ükskõikne. See tuleb küll sellest, et meelitus ei olnud euroopalik.

„See polnud mr. Thorntonist midugi muud kui sõbralik nali või rahvusliku tagasihoidlikkuse väljendus,“ naeratasin mina.

„Ei, oh ei, siis tunnete Ned'i halvasti. See teab, mida mõtleb. Ja see mõistab daame!“

Noh, seda olin ammugi avastanud, seda tõendab ta „faible“ nende jaoks selgelt küllalt. Muide on Joanist naljakas, et ta tõstab nii esile Ned'i arusaamist naiste ilust, kuna ta ise on ju tolle lemmik. Kuid võitv enesekindlus kuuluvat ju ameerika naise šarmikaimate joonte hulka.

„Teie olete omapärane ja raffineeritud,“ jätkas Joan, „jah, seda ütlev teist nimelt Ned. Muide, olen temaga samal arvamisel! Ja Ned on, nagu öeldud, spets naistes, ta peab seda nii siis tundma.“

„Nonoh, ära tee preili Plahni araks. See on nii ütelda minu ala, olla spets naiste tundmises. Ma evin reklaambüroo ja olen, mis puutub daamidesse, daamide soovesse ja vajadusisse, erialateadlane — ma nimelt korraldan reklaamsõjakäiku daamide artiklite, kosmeetika jne. alal.“

Tõeliselt „ameerikalik“ elukutse! Ja mina, kes olen harjunud elukutsetega nagu arheologia ja maalimine!

„Jah, tõesti, ja juba eile, kui nägime teid esimest korda, ütles Ned: „Too on moodne tüüp! Toonitatult ajalooline tüüp! Oma ajast kaugel ees!“ Kas polnud nii, Ned?“

„Ja, see on tõsi. Preili Plahn on täpselt tüüp daamidetalettidele, milliseid tahan sel talvel lansseerida. Ja ma ütlen teile, tahan meie kestvuslainetatud väikesed ameerika sportgirdid ümber modelleerida, kuni nad teile sarnlevad — oodake vaid, kuni olen maabunud ühendriiges ja hakkam tulistama reklaamkahureist — siis vast näete!“

Ma pidin naerma. Ta rääkis ju, nagu oleks see vaid savi, mida tal tuli vormida, mitte aga elavad naised.

„Jah, teie võite naerda, teie. Kuid teie nimelt ei tea, mis on ameerikalik reklaam! See on maailmajõud, mitte midagi vähemat! Kui te iga ajalehe igal küljel, igal tänavanurgal, igal majakatusel — kõikjal! — näete reklaamjoonistusi, is näitavad ideaalselt ja moodsat naistüüpi, siis pole enam kerge hoida kinni vanamoodsast. Uus läheb otse verre, see kisub kaasa, enne kui aru saadaksegi. Oh, reklaam on vastupandamatu jõud, ütlen ma teile!“ Mr. Thornton oli end rääkinud päris soojaks, olin vägevast haaratud, ma mõtlesin, et tajun Ameerikat, täpselt nii, nagu ma seda endale ette kujutasin, ja nagu ta rullus välja ta sõnade tagant: „Mis muud kui reklaam on lõõnud tänapäeva ameerika naistüübi!“

„Näiteks minu,“ naeris ta südamedaam heatahtlikult. „Ei, et võisite mind pidada Joan Crawford'iks, preili Plahn! Ma olen ju mrs. Thornton!“

„Mrs Thornton?“ kordasin mehaaniliselt. Seletamatu pooyuseit tundsin ma isikliku haavamisenä, et ta on mrs. Thornton.

Südamesoovid

(Algus 12. hlk.)

Keskharid. 22-a. tõsise iseloomuga noormees soovib sümpaatse preiliga (18—21 a. van.) kirjajahetust-tutvust. Kirj. slt. „N. K. — 41678“ saata „Film ja Elu“ toim. Tõnismägi 7—2, Tallinn.

Ats ja Ets! Kaks lõbusat ja temperamentset provintsilinna noormeest soovivad marulist sulesõda tütarlastega üle kodumaa! Vanadus 17—26. Vastus igale kirjale. Kirjad: Väljapatarei 16 Tõrva.

Tõsine noormees soovib tutvust-kirjavahetust samasuguse lihtsa tütarlapsiga, parima sõbra leidmiseks. Vanus 16—18 a. Kirjad palun saata Tartu „Film ja Elu“ esindusse Rüütli 16 „Bel-ami ratsu“.

2 riigiteenijat tutvustid sümpaatsete tütarlastega vanus 20—30 a. Kirjad sl. Tartu esindusse ms. „Armastus 22“ — „Abielu 34“.

Teatrihuviline noormees tutvustis ilusate tütarlastega vanus 18—20 a. Foto soovitat. Tartu ms. „Liliom 20“.

Rikkamad vabad preilid ja prouad — kes teist aitaks töö või nõuga raskustesse sattunud noormeest, tehes talle jõulurõõmu. Kirjad „Film ja Elu“ Tartu esindus, Rüütli 16, ms. „Jõulurõõm“ all.

Kolm nägusat ja jõukat tütarlast soovivad tutvust üleajateenijatega. Vanus 20—25. Leida, Helga, Laine. Kirjad: Tartu, slt. Tartu esindus.

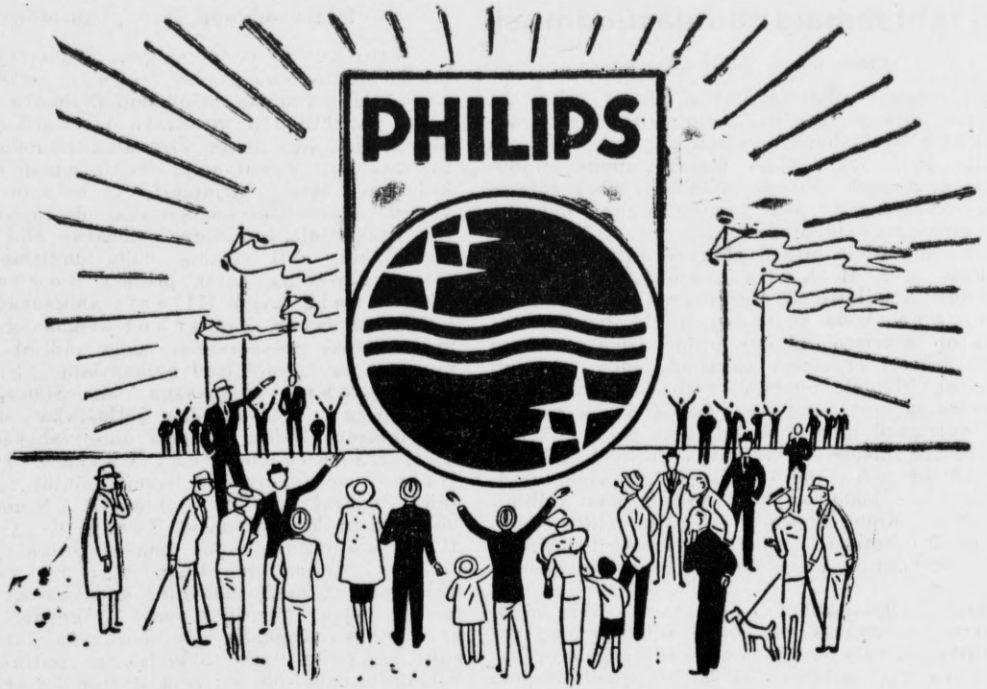
Rändan üksinda elutormides, kartes igal hetkel, et võiksin marus murduda, sest mu ümbermõõt pole kuigi aukartustäratav. Olen ka lühemat kasvu, nii et võiksin vajuda ülepea porri ja mutta. Kes tahaks olla seltsiliseks? Kirjad slt. Tartus, mgs. „Pisike porine pörsas“.

Kaks tütarlast Tartust soovivad tutvust-kirjavahetust noormeestega. mgs. „Ley ja Key“.

Paljude lugejate soovil avasime erinurga Südamesoove lugejaskonnast, kus iga lugeja, kellel lasub midagi õrnemat ja soojemat südamele, võib oma südamesoovid puistata käesolevasse erinurka, et leida neile vastust ja õigeaegset rahuldust. Kõik soovid tuleb saata „Film ja Elu“ toimetusse, kes avaldab nad tasuta „Film ja Elu“ erinurgas „Südamesoove lugejaskonnast“.

Lugejad, kes soovivad ühelnimetatud isikutega kirjajahetusse astuda, palutakse kirjad saata „Film ja Elu“ toimetusse Tallinn, Tõnismägi 7—2 ja lehe Tartu esindusse, Rüütli 16. Saabuvald kirju saavad sooviavaldajad kätte toimetusest.

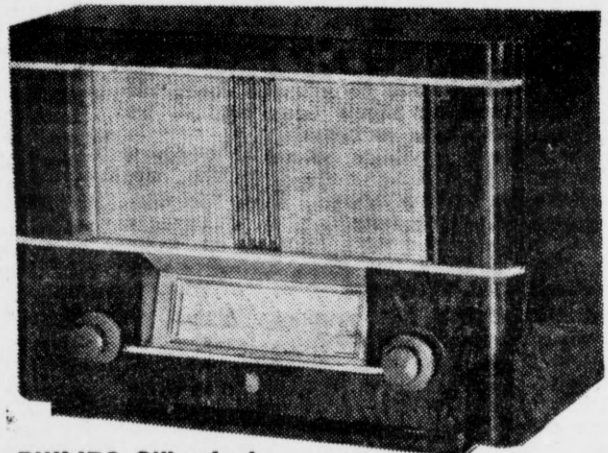
Iga tund värskemaid päevauudiseid

tähtsamaist sündmustest tervest maailmast!

PHILIPSIL on õnnestunud see, mis alles äsja oli võimatu — täisväärtuslik super vastustusega odava hinnaga. Kuulake vaid ülekanne — kristalliselget tooni, — Teie olete üllatunud sellest PHILIPS suur-saavutusest.

Moodne raadioaparaat kaovase vastustusega, ülihea lühilainevastuvõtuga 13 meetrist alates. Lühilaine vastuvõtul kõlavad kõige kaugemad saatjad ka keskpäeval ja südasuvel sama hästi, kui tugevad saatjad läheduses. Selektiivne ja nägus.

PHILIPS Olümpia I

Vahelduvvoolule
Hind Kr. 190.—
Indikaatoriga (maagilise silmaga)
Hind Kr. 210.—
Olümpia I, alalis- ja vahelduvvoolule
Hind Kr. 195.—
Indikaatoriga (maagilise silmaga)
Hind Kr. 215.—

ÕILSAD.

Inspekterides barakke, leidis kolonel talli eest hulga mehi, kes kõik hoidsid käes suhkrutükki.
„Viite selle vist rügemendi lemmikohusele?“
„Jah, sellele, kes viskas seljast maha seersandi!“

NAISTE POLITIKA.

Kõneles keegi vana inglise daam: „Kujutlege, neil vaestel prantsuse sõduritel pole muud kaitset sakslaste vastu kui mingi kujutletav vall — ja kas nad sedagi leiavad...“

KINDEL.

Keegi kõrtsmik kiitis parajasti sisseastuvat küllalist, et too olevat patsifist.
„Miks nii?“ küsiti.
„Ta elab oma ämmaga koos.“

MEES PEAB SÕNA.

Joonas vaatas põlglikult oma sõbrale Jaanusele.
„Hiljut ma ei uskunud, et pead oma sõna, nüüd olen aga oma arvamist muutnud.“
„Tõesti,“ imestas Jaanus, „ja mis põhjustas siis selle?“
„Kas mäletad, et laenasid mult viis krooni?“
„Jah.“
„Ja ütlesid, et oled mulle siis igaveseks ajaks võlglane.“
„Jah.“
„Noh, sa pead oma sõna.“

HEA NÕU.

Keegi abielumees Inglismaal kaebas: „Ütlesin oma naisele, et vajan uut ülikonda. Tema aga vastas: astu sõjaväkke, siis saad uue kübara kah.“

POES.

Küsis keegi naine kaupmehelt heeringat ostes:
„Kas võin saada ühe veidi rõõmsama näoga.“

NAERUNURK

KA NII VÕIB.

Kaks neegrit mängisid kaarte. Arvas üks:
„Mina võidan, mul on neli ässa.“
„Sa ei võida,“ mainis teine külmalt.
„Miks? Millised kaardid sul siis on?“
„Kaks üheksat ja habemenuga.“
„Nii, siis muidugi...“

KAHJU.

Keegi politseinik rahustas vana daami, kes kartis õhurünnakut Londonile.
„Võib olla Londonit üldse ei pommitata.“
„Mis?“ pahandas vana daam. „Milleks siis need summad, millised oleme raisanud õhukaitsel!“

Silbid spiraalis

1	2	3	4	5	6	
			16			7
15		20		27	17	
	25	22			18	8
14	24		33	28		9
		31	30	29	19	
	23	22	21	0		10
		13	12		11	

1—3. Ameerikas viibiv eesti sportlane, 2—4. eesti usuteadlasi, 4—6 haiglane kalduvus, kirk, 5—7. kõrgeim juga, 7—9. endine eesti piiskop, 8—9. eesti maalikunstnik, 9—10. maailma parima naissportlase eesnimi, 10—11. kuulus leksikon. 11—

12 linn Hispaanias, 11—14. kuulus ooper, 13—14. elukutse, 14—15. saar Lääne-India saarestikus, 15—16. E. O'Neill teos NL sarjast, 16—17. kergejõustiku ala, 17—18. filmitäht Raymond eesnimi, USA osariik, 19—20. Saksa filmidiiva, 20—21 suuremaid lahingupaiku maailmasõjas, 21—22. kuulus tantsijatar mõõdunud sajandil, 22—23. tants, 23—24. linn Austraalias, 24—25. prantsuse helilooja, 25—26. üliõpilaskonvent Tartus, 26—27. itaalia helilooja, kuulus sonaadi autor, 27—28. mitte kaugel, 27—31. tuntud vaimulik laul, 31—32. ameerika filmidiiva, 32—33. USA miljardäre.

„Film ja Elu“ nr. 39 ilmunud ristsõnamõistatuse lahendus.

2. Miina Härma, 5. „Figaro“, 7. ega, 9. Tõnis, 10. Sedan, 12. „Elu meri“, 15. Tondi, 17. „Padaemand“, 19. Neeva, 21. Mola, 22. „vestu“, 24. Rialto, 26. Vanapagan.
1. Veega, 3. Narev, 4. Mae Luha, 5. finis, 6. Rose, 8. game, 9. Tõnopa, 11. Marat, 13. Ricala, 14. Lietuva, 16. dinee, 18. Daves, 20. „Vari“, 21. moto, 23. Tapa, 25. Alver.

KÕRGEM RÕÖM.

„See tee on suletud,“ ütles politseinik. „Ma pean tagasi saatma kõik autod, mis tulevad seda teed.“

„Aga ma olen komissar,“ seletas sõitja.
„Palun vabandust. Pidin sulgema tee, kuna eelolev siid on purustatud, aga teile on see muidugi alati lahti. Palun, sõitke edasi.“

EBAMEELDIV KÜSIMUS.

Kupees muutus jutt elavaks. Kõneldi tervise hoidmise viisidest. Arvas üks härradest: „Vaadake mind, ma pole olnud päevagi haige. Kahekümnendast kuni neljakümnenda eluaastani elasin lihtsat elu. Ei delikatesse, maistusi, seiklusi ega muud. Igal õhtul kell üheksa voodisse, kell viis üles. Siis töötasin kella kaheksani, sõin lihtsa eine ning...“
„Vabandage,“ küsis keegi, „mille eest te kinni istusite?“

Tartu ringvaade

Tartu tähtsamaid nädalasündmusi.

Alma mater pidurüüs.

Nädal tagasi pühitses Tartu ülikool oma 20. aastapäeva, mis puhuks oli Tartu sõitnud hulk aia ja muid külalisi Tallinnast ja mujalt, et seda päeva väarikalt pühitseda. Alma mater uppus lippudesse ja aula veel rohkem roheline, sõna tõsisel mõttes. Aastapäeva pühitsemine algas piduliku jumalateenistusega ülikooli kirikus prof. J. Kõpu jutlustamisel, millele hiljem järgnes aulapäevakohane aktus prof. H. Kaho avasõnaga. Aktusele oli ilmunud aukülasena haridusminister prof. P. Kogermaann, keda saatsid aktusele ilmutud ülikooli rektor ja teised ülikooli juhid. Oma avakõnes tähendas rektor, et oleme suutnud jõuda juba nii kaugele, et ülikooli õppetöö võib toimuda 100% eesti keeles ja eesti oma õppejõududega, ja pealegi on meil võrsunud juba oma teadlaste põlv. Ühtlasi tuletas rektor meele Vabadussõja raskeid heitlusi, millest võtsid osa 100% tollaegsed üliõpilased, kes meie ühise kodumaa eest andsid oma kallima vara — elu. Kõne lõppedes vabastas rektor koosolijate püstitõusmisel vabadusmonumendi kattedest, mis oli pühendatud Vabadussõjas langenud üliõpilastele.

Seejärgi üliõpilaskonna esimees E. Jürgenson töötas oma sõnavõtus, et Eesti üliõpilaskond on alati valmis ohvreid tooma oma kalli isamaa eest. Vahepeal mängis orkester ja laulis akadeemiline nais- ja meeskoor.

Teadusliku kõne pidas loomaarstiteaduskonna esindaja dekaan prof. F. La ja loomataudidest Eestis ja saavutatud tulemusist. Lõpuks algas tervistuste osa, kus esimesena tervitusi ütles vabariigi presidendile ja vabariigi valitsuse nimel haridusminister prof. P. Kogermaann, kes tänas kõiki 20 aasta kestes tehtud loova töö eest ja avaldas lootust, et Tartu ülikool laseb ka edaspidi loova vaimu leegil sama heledalt põleda nagu seni — kaks ja õitsenguks riigile ja rahvale.

Isiklikult oli veel tervitama tulnud E. Teaduste Akadeemia prof. K. Schlossman, Tallinna tehnikauilikooli rektor prof. J. Nuut, Tartu üliõpilaskonna esimees E. Jürgenson j. t. Telegraafilisi tervitusi oli saanud õige rohkesti üle kodumaa, mis näitas kujukalt, et Alma mater aasta-päeva peetakse kõikjal esikohal.

Järgnes rektori kõne, mis valgustas ülikooli senist ligi veerandsajaaastast tegevust, mille järele avati auhinnaööde ümbrikud. Selgusid ka kõhe kroonitud pead — arvult 42 — igast teaduskonnast. Uute auhinnaööde teemade väljakuulutamise järel rektor pidas lõppkõne ja pidulikule koosviibimisele pani punkti hoogsalt lauldud riigihümn.

Uudisloomingu õhtu „Vanemuises“.

Tartu Kunsti ja Kirjanduse Klubi arvas seekord heaks muuta oma senist esinemise palet avalikkuse ees ja korraldas möödunud laupäeva õhtul „Vanemuises“ hiilgava ja särava Viie-balli asemel veel hiilgavama, kui mitte säravamana uudisloomingu-õhtu, kus anti Tartu seltskonnale edasi viimase aja kujutava-, lava-, kirjanduse ja helikunsti tippsaavutusi. Ruumikas kontsertsaal oli rahvast astutatult keskmiselt, kusjuures esindatud olid kõik seltskonnakihid. Nii võisime näha uudisloomingu õhtust osa võtmas Tartu prefekt Rooveret, prokurör Paali, kujur Ellerit abikaasadega. Arst-konda esindas dr. Peterhof abikaasaga, dr. Volmer värsket naisemehena, keda kõikjal saatis loomulikult ta kauaotsitud elukaaslane. Siis veel dr. Kleitsmann abikaasaga, dr. Sõber'i abikaasa pr. Sõber, kes esindas ühtlasi ka oma meest. Kirjanikest võisime silmata õige vähesid. Mpper, Raudsepp, Peet Vallak, Jürna, E. Hiir — need kõik olid loominguõhtu tunnustanud täiel nääral isikliku osavõtuga. Nimetatamata ei võiks jätta ka prouasid Semper, Vallak ja Hiir, kes liikusid koos oma kirjanikest meestega. Heliloo aist nimetame Juku Simm'i, kes toonitas sõpradele, et maja peamine kord olevat juba valmis ja võtvat üürnikelt isegi „vägevat“ raha. Ja kui juhtus seepale üks noorukene kunstijünger vähe muigama, siis tähendas ta paljuütlevalt, et katsugu saada too muigaja noorur ka endale maja ja lapsed, siis tulgu Juku Simm'iga rääkima. Edasi oli heliloojaist kohal Ed. Tubin näitlejast abikaasaga, Ed. Oja poissemehena, Riising, vanameister Läte j. t. Näitlejaist võiks mainida Randviiru, kes esitas meisterlikult eeskavalises osas A. H. Tammsaare romaani „Põrgupõhja uus Vanapagan“ katkendi, võites publiku täieliku poolehoidu. Näitekunsti esitasid veel pr. L. Laoniidu, pr. Tamme, Aumere, näitejuht Aluoja, pr. Taniloo, pr. Tubin, hr. Rattassepp (junior), hr. Mälton ja Tülkov, kes koos esitasid katkendi M. Metsanurga näidendist „Haljal oksal“ ja mis oma elulisusega meeldis publikule pööraselt. Viulukunstnik E. Turgan ja bariton A. Niitof pidid koos teistega täitma eeskavalist osa. Mõlemad said tugeva aplausi osaliseks. Publikule meeldis eriti hästi Ed. Oja uudislooming „Ei näe enam“. Ed. Oja ise nimetavat seda loomingut 10-aastaseks, kuna 10-aastase jõmpsikana toodi nüüd uudisloominguna avalikkusele. Publik sattus vaimustusse ka mustlastantsust ooperist „Karmen“ mida esitasid eesotsas esitantsijatar V. Otsusega „Vanemuise“ tantsijatarid V. Kangro, M. Rotberg, L. Rõigas ja F. Saarik, kes kõik said elava aplausi osalisteks.

Pärast kava lõppu algas elav tegevus ka jalu-tusruumis ülesseatud loosirataste ümber, kus nii mõnigi õnneõngitseja sattus kokku kurioosumiga. Nii omas ajakirjanik Peets priipääsmeid kinno, söögisaali „Koiti“ omanik hr. Mäeloog priilõunaid oma söögisaalis, prof. Hiie, keda tuntakse karske mehena, hulga paberrossikarpe jne. Võideti ka hulk väärtuslikke asju, nagu skulptuurteos „Karu“, maale mitmes suuruses ja hinnas, väärtuslikke raamatuid jne. Lõpuks võiks veel mainida kohalviibi ja prof. Suitsu, proua Suitsu, prof. Karlingi, mag. Annist, kunstnik Rull'i, pr. Otsassoni, dir. Kangro't, kohtupristav Mäeloogi abikaasaga, advokaadid Ramm'i ja Liibuskit, tööstur A. Silveret, A. Päts'i terve perega ja palju teisi, keda kõiki pole võimalik lehe kitsa ruumi tõttu esitada.

Kinouudiseid Tartu kinodelt.

Kino „Centralis“ linastub muusika- ja laulufilm „Tütarlapsed valges“, mis täis romantikat ja keerlevat elu. Peaosas: Maria Cebotari — kuulus Berliini ooperi primadonna ja Ivan Petroviš. Kino „Apollon“ lastakse ekraanile kõrgekunstiline suurfilm „Pan Twardovski“, peaosas Junoza Stenpovski ja Maria Bogda. „Metropol“ näitab täis võitlusi ja kangelaslikkust suur-filmi „Häire läänes“ ja teiseks üllilõbusat filmi „Häbelik Casanova“ Adele Sandrock'i ja Paul Kemp'iga. Kino „Laines“ näidatakse järgmisena „Baskerville koer“, mis filmitud kuulsalt Conan Doyle romaani järgi.

JUNO

● KÖLNIVEED
● LÖHNAÖLID

Moodne kompositsioon... Kauapüsiv aroom... Mitmekesine valik...

A-S. Proviisor Julius Lill

SÜDAMESOOVE

Film ja Elu

LUGEJASKONNAST

Hallo! Tumedasilmne, brünett, kena, noor tütarlaps soovib vastavate noorhärredega sulesõda. Kirjad palun slt. Tallinna „Tumedasilmne“

Ahti 20 a. soovib tutvuda Tartu tütarlastega. Kirjad koos fotoga. Tulika ja Sireli tän. ajalehekiosk Tallinn „Ahti“ all.

„Lea“ Tallinnas. Noormehed üle Eesti. Kui tunnete igavust ja üksildust, siis palun kirjutage lõbusale, kenale, rikkale tütarlapsele. Vanus 18—23 a. Kirjad palun koos fotoga Tulika ja Sireli tän. kioski „Lea“ all.

„Eva“, „Evi“ ja „Eve“ soovivad tutvuda Valga noormeestega. Kirjad „Film ja Elu“ toimetusse Tartusse.

Tuulike soovib tutvust pikkade, lõbusate, kuid korralikkude noormeestega. Kirjad saata „Tuulike“. Kõn p.-k. 10.

Pril. W. W. (alias L. K.) Rakverest! „Kes pärast naerab, naerab paremini!“ Teie kavatus, fotosis püüda, paistis läbi. Pealegi polnud teine kiri Teie kirjutatud. Naeran. „B“

Taluperemees Virumaalt, 26-a. muusikahuviline, viiuldaja, laulumees ja orkestrant, tutvuks isiklikult tütarlastega igalt huvialalt üle Eesti. Kirjad soovivat fotoga Rakvere postkontor „Taluperemees“

Õppurnoormehed vanuselt 18—20 üle Eesti! Kui teil jätkub aega, siis kirjutage ühele lõbusale õppurtütarlapsele ja te ei kahetse. Vastan igale kirjale. Kirjad Pärnu Tallinna mnt. 19-a pagariärr. „Õppurtütarlaps“

Kõrgema aukraadiga mereväelase! Soliidne, ilus tütarlaps soovib tutvust või sulesõda. Vanus kuni 25 a. Kirjad palun slt. Tallinnas. „Sügise neiu“

Hallo, Tartu õppurtütarlapsed, kes teie olete kino- ja tantsuhuvilised, aastais 16—20. Teiega tutvuks Tartu õppurpoiss igavate talveõhtute möödasaatmiseks. Eelistatud kirjad fotoga, kuid vastan igale kirjale. Kirjad „Film ja Elu“ Tartu esindusse, Rüütli 16. „Üksi on igav“ all.

Tütarlapsed — sulesõtta!

Hallo, neiu, oled kena, Sulesta, Sind palun ma, tunnen siis end rõõmsamana, kui ma tutvun Sinuga. Foto soovivat kui oleks Kirjad palun slt. igavuse tunniks, mõneks, peletame eemale.

Vastan igale tütarlapsele üle kodumaa. Van. 16—20. Kirj. slt. „Reporter“ Tallinn.

Kes on L. R.? Hõbehelmik.

„Kindral“ ja „Sekretär“ — kaks lõbusat temperamentset vormikandjat tütarlast soovivad kohe marulist sulesõda üle Eesti, poisslastega. Vanus 18—20. Kirjad palume saata fotoga Mäe tän. 10 Viljandis.

Tütred eestitalust. Korralik noormees soovib tutvust-kirjavahetust noore tütarlapsega eesti talust. Soovita lisada foto! Kirj. slt. „Eesti neiu“

Kas Sinul, noormees, pole hirm veeta ükski jõuluid? Kui ja, siis kirjuta minule, et koos külastada teatrit ja kino ning tantsida vanast aastast uude — õnnelikumasse. „Ann“

Silva soovib leida hingelist sõpra noormeestest seast umbes 20. aastates. Kirjad slt. Tartus.

Pisikene Evikene igatseb suurt sõpra. Kirjad slt. Tartus, mgs. Evi.

Suures Taaralinnas üksiolev tütarlaps tutvuks meeleldi noormehedega, kes oleks heaks sõbraks ja kaaslaseks. Kirjad slt. Tartus, mgs. „Üksildane neiu“

Kaks õrnahingelist tütarlast soovivad tutvuda samasuguste noormeestega, kes suudaksid olla tõsisteks sõpradeks. Kirjad slt. Tartus, mgs. „Ma igal õhtul unistan vaid sinust.“

Soovin kirjavihketust poisiga või tütarlapsega, vanus 15—16 aastani. Olen ise poisslaps, 15-aastane. Eelistan filmist huvitatuid. Kirjad kuni 21. detsembrini aadressil: „Lembit R.“ Rägavere tee 36 Rakvere.

On öö, olen üksinda... Miks peab siis just öö olema? Miks pean olema üks? Viibiksin meeleldi kellegiga kahekesi päikesepaistel. Noormehed, kas siis tõesti pole kedagi, kes oleks usaldatavaks sõbraks noorele tütarlapsele? Kirjad palun slt. Tartus, mgs. „Üksi on igav“.

Noormees, kas sa ei igatse endale arusaajat sõpra, kes oleks sulle heaks seltsiliseks? Kui jah, — siis kirjuta slt. Tartus mgs. „Oh hüüa mind armsamaks...“

Kes õpetab kaht nägusat tütarlast suusatama, loomulikult alles siis, kui selleks on soodsad võimalused, s. t. kui lumi on maas. Kirjad slt. Tartus, mgs. „Unistus lumes“.

Armas poisu, miks viibid nii kaugel? Tule, tule, sind kutsun ju ma, Kurvastuses veereb pisar laugel Kui jätab mind ükski sa. Kirjad palun slt. Tartus, mgs. „Tule tule...“ sind ootan ma!“

Johannes, kas hoiad neid selleks, et kui vanaks lähed, siis oleks midagi lugeda? Aino.

Siin noormees, kes soovib jõuluks tutvuda hea tütarlapsega Tartust. Kirjad ms. „Jõulupruut“ all „Film ja Elu“ Tartu esindus, Rüütli tän. 16.

Olen üksinda, igatsen nii väga mõistvat sõpra, kes suudaks peletada minust kurvad mõtted ja asemele tuua päikesepaistat ja rõõmu. Kirjad saata slt. Tartus, mgs. „Päikesepaiste“.

Elu on igav, kui oled ükski ja viibid unistuste riigis. Silm vaatab kaugusse igatseval pilgul, süda tuksub vaikselt, ta igatseb midagi. Poisu, kas oled sina see, kes suudab truu olla ainult ühele ja kes ei kokku ka tagasi abiellumisest. Kui suudad ja tahad olla ainult ühe oma, siis reasta ausatelt ja korralikele tütarlastele, kes ootavad sind. Vanus 18—30 a. Palume lühikest elulookirjeldust. Kirjad: Tavastu 46. Kaks mulgineidu Elly 18 ja Eha 23. Järg 11. lhk.

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 aasta Kr 470, 6 kuud Kr 250, 3 kuud Kr 135, 1 kuu Kr 048. Välismaale poole kalim. Tellimisi võtavad vastu kõik E. V. postkontorid. Kuulutuse hinnad kuulutuse küljel 1 veerul 5 snt mm tekstis ¼ lehekülje laiuse veeru mm 10 snt ja ¼ laiuse veeru mm 14 snt.

Kuulutusi võetakse jooksvasse numbrisse ja talitusse kesknädalani.

Peatoimetustalitus Tallinn, Lõnismägi 7—2 Avatud kl 5—6 p. l. välja arvatud kolmapäeval Tel. 471-43. Posti jooksev arve 725.

Tartu esindus Rüütli 16 Tel. 19-20 avatud kl 9—3

Väljaandja Kirjastus „Film ja Elu“ vastutav toimetaja F. Karu.

Tall E. Kiri-Üh tr Pikk 2 1939

HELIO
HILDE KRAHL eriskumalises armastusfilmis
„Anja“
II
HUVITAV LISA

GLORIA PALACE
ESIETENDUSEKS
ZARAH LEANDER muusikalises tippfilmis
„Körve laul“
II
LISAEESKAVA

MODERN
Esietendub suur revüü- ja muusikafilm
„Vikerkaar“
Peaosis: La Jooa, Attila Hörbiger, Karin Hardt j. t.
II
Huvitav lisa.

KINO
BI-BA-BO
IRU
Sonja Henie ja Tyrone Power kütkestavas jäärevüüfilmis
„Teine viiul“
II
Lisaeeskava.

ARS
Havi käsul
II
Ruslan ja Ludmilla
Esietenduseks kaks vene suurfilmi.
Peaosis parimad vene näitlejad.

Ettevaatlikult teatatud

Wood-Company juures Chikagos valitses suur ärevus. Kohe teate saabumisel läksid kolm direktorit ja sekretär koosolekuteruumi.

„Minu härrad,“ ütles vanim direktoreist ja avas telegrammi: „Sügava pörutusega teen teile teatavaks, et meie austatud šeff mr. Wood ei viibi enam elavate seas. Nagu meile politsei äsja teatas, langes ta autoõnnetuse ohvriks.“

Leinapomin.
„Enne kui võtame midagi ette,“ jätkas kõneleja, „on meie õilsam kohus, noorele lesele teatada ettevaatlikult ta asendamatu kaotusest. Kes härradest võtab selle ülesande oma peale?“

Kolm härrat vaatasid tõsiselt sekretärile, kes oli nende hulgast noorim. Sellepärast tõusiski too üles ja kummardus. Siis lahkus ta ohtes toast.

Pool tundi hiljem seisis ta mrs. Woodi ees. Too tuli filmist, evis punaseks lakitud küüned ja pikendatud ripsmed.

„Teie soovite, mu härra?“
Kuis ütlen seda talle ettevaatlikult? mõtles sekretär ja rääkis valjult: „Kuis käituksite, mrs. Wood, kui tooksin teile rõõmsa teate, et olete pärandanud miljon dollarit?“
„Annaksin teile suudluse!“ arvas endine diiva.

„Ja kui oleksite pärandanud kaks miljonit?“
„Annaksin teile kaks suudlust!“

„Hm, hm, ja kui oleksite pärandanud kümme miljonit?“

„Siis laseksin end kohe lahutada ja abielluksin teiega.“

„Tehtud,“ ütles sekretär. „Lahutus pole küll enam tarvilik, sest teie olete juba kaks tundi lesk. Mr. Wood jättis teile ümmarguselt viisteist miljonit. Kas võin paluda käsi-rahana suudlust?“

„See oleks ebamoraalne,“ arvas diiva. „Vast sörmusega käes. Muide, kes oleks mõtelnud, et Frediga nii ruttu läheb?“

Rahulolevalt läks sekretär tagasi oma büroosse. Kirjutuslaual lamas telegramm. Seal seisis: „peale autoõnnetust jälle meele- märkusele stop vaid veidi vigastatud stop teatage ettevaatlikult mu naisele stop wood.“

Sekretär ei saanud mrs. Woodile seda enam ettevaatlikult teatada, sest telegramm pörutas teda nii, et ta vajus toolilt. Teda oli tabanud südamerabandus.

«Film ja Elu» kriminaalnovellide nurk MA TULEN HILJEM Lühiromaan

Et ma täna olen võimeline noide sündmusrokette päevade juhtumeid paberile panema, selle eest olen üksnes täna võlgu juhusele, mis lubas mul lahendada George B. Turner'i mõrva saladuse.

1.
George B. Turner oli kindlasti otsustanud müüa oma raamatukaupluse Londonis ja tõmbuda tagasi eraellu, ehkki ta oli vaevalt neljakümne. Ta raamatukauplus polnud eriti suur, ja on inimesi, kes kinnitavad, et raamatute ja ajakirjade müügist ei või teenida nii palju raha, et juba neljakümne aastast elada kogutud varanduse protsendidest.

George B. Turner oli põhimõtteliselt samal arvamusel, ent ta vaatas sellest üle taktiliselt ega teinud enese julgeoleku mõttes sellistele inimestele selgeks, et tal oli harjumus kellegi samuti mõtleva härraga üiste rõõvretkedega muretseda kõrvalteemist, mis märgatavalt ületas sissetulekuid ta raamatukauplusest.

Kes oleks ka mõelnud, et auväärne härra Turner kasutas õotunde selleks, et oma kaasimeestel vähendada nende varandust? Too kõrvalteenistus ja sellega ühenduses olev hädakoht laskis temas juba varakult valmida otsuse, tõmbuda tagasi Londoni ärielt — tema vaatepunkt järel teenitud — puhkeasendisse.

Varsti oli ta ka leidnud inimese, kes oli nõus võtma üle ta raamatukaupluse. George B. Turner oli loomulikult rõõmus, et ta järglasele silma ei torganud, kui kiiresti nad olid kokkuleppele jõudnud müügihinnas. Parimate soovidega edaspidiseks eluks lahkusid mõlemad teineteisest, ja mõni päev hiljem astus George B. Turner kiirrongi, et õnnestada oma juuresoluga väikest linna maa põhjapoolses osas.

Mõne tunni pärast oli ta saabunud oma reisisihtkohta ja, peale seda, kui ta oli paigutanud pakid Parkhotelli, otsustas ta teha väikese jalutuskäigu läbi linna. Aeglaselt ja nähtavasti heas tujus hulkus ta tänavail, silmitses vaateakende väljapanekuid ja siirdus lõpuks keskajale kuulutuse, et anda ära kuulutuse.

Järgmisel päeval pidid elanikud lugema järgmist:

Vajan kohe väikest

VILLAT

päikeselises, tolmuvabas ümbruses ilusa aiaga ja garaažiga. Väljamaks sularahas. Pakkumised hinnaga saata „G. B. T.“, Parkhotell.

Endaga rahul olles pöördus ta tagasi Parkhotelli. Parajasti, kui ta küsis office'ist oma toavõtit, avastas ta lugemisruumis daami, kelle kohalviibimisega ta polnud arvestanud vähimalgi määral.

Ruttu astus ta lifti, et üles sõita. Ehkki ta pikemat aega pead murdis, miks daam siin viibib, ei leidnud ta siiski rahuldavat vastust.

Ma pean siin vahele segama, et George B. Turner toda daami juba aastaid tundis ja oli kord olnud aeg, mil Jessie Walker — nii oli tolle nimi — kindlasti uskus, et saab ühel päeval mrs. Turneriks.

Ei või ka ütelda, et mõlemad tolkorral parimas arusaamises lahku läksid, ja see ebameeldiv mälestus oligi, mis George B. Turnerit nüüd nii väga rõhus.

Meelsaimini oleks ta kohe jälle ära reisinud, kuid argpüks polnud ta ka mitte, mida ta sageli oli tõendanud oma õistel retkedel. Hädakorral tarvitas ta hoolimatult relva.

Ja sellepärast otsustas ta süia jääda ja rahulikult sündmustele vastu vaadata. Kes nüüd usub, et Jessie Walker teda ei näinud, eksib rängalt. Vaevalt oli Turner hallist lahkunud, ruttas ta office'isse, et küsida ta toanumbrit.

George B. Turner luges parajasti hommiklehte — ta mõtted aga viibisid Jessie Walkeri juures — kui ta toa uks ettevaatlikult avati ja keegi sisse lipsas.

Jessie Walker polnud nimelt kuni tänase päevani loobunud lootusest, saada siiski kord Jessie Turneriks.

Imestunud ajas Turner end kušetilt üles. Too ootamatu külaskäik tuli talle liig järsku. Võluva naeratusega astus daam ta poole ja tervitas teda, nagu üteldakse tere vanale tuttavale, keda kohatakse pealelõunal kella-viie-teel nüesti.

„Noh, George, mis toob sind siia?“
George B. Turner, kellel kunagi polnud raske vastata, vaatas talle silmapilgu jooksul umbusklikult otsa:

„Seda tahtsin parajasti küsida sinult!“
„Kas ei tohi siis pärida isegi teateid su käekäigust,“ kostis talle vastu, „või ei hooli sa põrmugi mu tutvusest? Ma usun peaaegu, sul on siin ees suurem tehing.“

„Ma ei mõtlegi sellele. Ja üldse tahan sulle ütelda: olen tagasi tõmbunud eraellu ja kõigea lõpetanud. Ka sinuga! Nii siis, sulle on parem, kui jäta mind rahule ja lähed oma teed.“

George B. Turner tõusis kušetilt ja tahtis sellega näidata, et ta peab jutlemist lõpetatuks. Ent Jessie Walker oli teisel arvamusel:

„Kuule, Georgy! Kuis oleks, kui me nüüd mõlemad abielluksime, kuna oled loobunud oma rahutust elust?“

„See mul veel parajasti puudub,“ vastas mees, „nüüd, mil olen ometi nii kaugel, et elada rahulikult...“

Viisakas see just polnud, aga Jessie tundis teda täpselt ja teadis, mida ta tahtis ütelda. Aeglaselt astus ta ukse juure tagasi:

„Georgy, sa veel mõtled minule!“ Järsus viha hoos oli ta need sõnad välja karjunud, ja sellepärast oli ka mõistetav, et toatüdruk veel kord klop-pima pidi, enne kui toast kostis „sisse“.

George B. Turner küsis, mida toatüdruk soovib, ja seda liihkest intermezzot kasutas Jessie Walker, et toast kärmelt väljuda.

„Teie ja kõlistasite!“ vastas tüdruk, ja kui härra seda eitas, lahkus ta toast vabandusega...

2.

Järgmisel hommikul, säravalt sinine taevast võlvus üle linna, oli George B. Turner juba varakult ärkvel. Vastuoks oma harilikele, õigemini üteldud, endistele harjumustele, tõusis ta juba kell seitse üles ja einetas parima isuga rikkalikult.

Oma heledas flanellilikkonnas jättis ta hea mulje ja meelsaimini oleks ta teinud väljasõidu mõne noore, kena daamiga. Kahjuks polnud tal eilse päeva jooksul olnud võimalusi selles suhtes tutvusi sõlmida, ja nii lohutas ta end järgneva ajaga.

Jessie Walker näis veel magavat, ja see tõsiasi tegi talle rõõmu. Vaid vähesed külalised istu-

sid einelauas. Ta päris kelderilt teateid autoäri kohta ja lahkus varsti selle järele hotellist.

Korraga, keegi noor daam köitis ta tähelepanu, lendas talle midagi silma, ja ta vaevalt eba-meeldivat võrkeha kõrvaldada, jäi pingutuste peale vaatamata asjatuks. Häda läks ikka halvemaks ja ta oli sunnitud üles otsima arsti, kes eemaldas ta silmast väikese putuka.

George B. Turner — kergendatult, et oli lahti rahusegajast — jutustas doktor Dixonile oma kavatsusest, osta siin suvila.

Räägiti kõigest võimalikust. Jutlemine venis pikemaks kui kavatsatud. George B. Turner meeldis doktor Dixonile ja kui ta lahkus arsti juurest, oli ta järgmiseks päevaks palutud tennispartii.

Rutem, kui ta oli uskunud, oli ta pääsnud seltskonda. George B. Turner teadis, mis ta endale võlgnes.

3.

Jessie Walker oli olnud väga üllatatud, kohates siin linnas oma endist sõpra. Seda enam, kuna ta uskus, et ta veel ikka peab Londonis oma raamatüäri ja öösel tegutseb tulutoovate ettevõtetega.

Kas ta tõesti on teinud sellele elule lõpu? Too küsimus valmistas Jessie'le palju peamurdmist, ja ta kahtles selles, et mees jääks alaliselt siia väikesesse linna, loobudes oma seikluslikust elust.

Kui see tõesti nii oleks, nagu ta ütles, siis oleks temale, Jessiele, tulnud aeg, teostada oma salajasi plaane. Jessie oli tark naine, ja ta teadis, et kui ta nüüd ei saa Turneri naiseks, ta kahtleks seda elu.

Tal polnud aga aega neid mõtteid edasi korrutada, sest kell kümme oli tal kohtamine oma uue sõbraga William Spall'iga, kes oli insener ühes kohalikus vabrikus ja kellel oli parajasti puhkus.

William Spall saabus täpselt kell kümme oma mootorrattal. Naerdes raputas Jessie ta kätt, istus külkõrvi ja elegantse kaarega keeras noormeest ratta maanteele ja sõitis linnast välja.

Väikeses võrastemajas peatusid nad, et ei- netada. Spall päris Jessieilt, kes küll on pannud lehte kuulutuse villa ostu asjus. Jessie andis põikleva vastuse, ehkki ta täpselt teadis, et vaid George B. Turner siin kõne alla tuli.

„Eile pealelõunal olin muuseumis oma arsti juures, jala pärast,“ jätkas Spall, „ja too rääkis mulle, et Parkhotelli olevat saabunud uus külaline, kellega ta täna läheb tennis mängima. Tunned sa seda härrat?“

„Isiklikult mitte, kuid ma nägin teda möödaminnes hotellis,“ vastas Jessie kergelt. Ta vaatas noormehele otsa oma suurte sügavsiniste silmadega.

„Jessie, ma olen ju nii õnnelik, et oled minu juures. Ilusaim oleks, kui oleksime koos alati, terve meie elu.“

Jessie ei rääkinud talle vastu ja tal polnud ka midagi selle vastu, et mees pani oma käe ta piha ümber.

Peale Turneri poolt osaks saadud teravat eemalõukamist oli ta silmapilgul rõõmus, leides inimese, kes tahtis alati ta juures olla, ehkki ta oma südames rippus George B. Turneri küljes.

Õhtul pöördusid nad tolmuselt ja väsinult linna tagasi, ja jumalagajatul hoidis Spall kaua Jessie kätt. Oma hotelli toaknal jälgis George B. Turner seda stseeni rahulolevalt naeratades...

(Järgneb.)

Winnie Markuse

Foto Terra.

Ning siin Winnie unistavana ja elegantsena

Günter Rittau mängib Winnie Markusele ette järgmist stseeni. Foto Terra.

k i i r e karjäär

Filmis „Kahjutuli ookeanil“ on paljude suurte meesosade kõrval ainult üks tähtis naisosa. Kaua otsiti selleks sobivat näitlejatari, mille sai peale katsetusi täiesti tundmatu, noor filmiaspirant, äsja lõpetanud Viini teatrikooli — Winnie Markus.

Ta on värske, lihtne tütarlaps, kes oma sarmiga võidab silmapilkselt kõikide südamed. Kõnelemisega välisvõtete vaheajal Rügenis, kuuma augustipäikese kõrvetavate kiirte all. Ta on minigitud järgmiseks stseeniks ega saa seepärast tulla ujuma. Jutleme niisiis veidi tema „saamisloost“.

Ta on Prahast sündinud sakslanna, kes seal

veetis oma lapsepõlveaastad. Hiljem kolisid vanemad sudeedimaale ja sealt Viini. Juba väikese tütarlapsena seletas Winnie, et ta tahab saada näitlejatariks, ent kuna ta soovi ei võetud kuigi tõsiselt, siis hakkas temagi alguses arstiteadust õppima. Kuid teatriversi oli kangem ja nii pidi ta ühel päeval ütleva: „Ema, ma lähen siiski teatrisse.“

Koos 32 teise kandidaadiga värges ta eksamite ees, sest ainult seitse võeti vastu. Ning nendest seitsmest lõpetas kooli ainult kaks, kelledest üks oli Winnie Markus, kes oma andekust oli tõesta-

nud Josefstadt teatris ja väikeses osas Käthe Dorši filmis „Emaarmastus“.

„Nüüd tahan ainult töötada, sest lõpuks olen ju siiski alles algaja. Loomulikult olen õnnelik, et sain Juanita osa. Seisan siin noore tütarlapsena, kes elab oma onuga faziendas kahe mehe (Rene Deltgen ja Hans Söhnker) vahel. Osa on suurepärase, sest siin saan näidelda kõike — vaigest armuõnnest kuni meeleheiteni. Pealegi on režissöör Günter Rittau väga vastutulelik ja abivalmis, nii et peaksin olema tõepoolest andetu, kui siin hakka ma ei saaks.“

Gustav Gründgens

Näitleja, intendant, režissöör

Sellist näitlejat, nagu seda on Gustaf Gründgens, leitakse harva. Need on anded, kes suudavad anda midagi suurt, jõuküllast ja killustatud organismi kokku pannes anavad meile omapärase ja huvitava kuju.

Gründgensi tehnikast on juba palju kirjutatud. Ta oskab sõnadega mängida, neid loopida nagu palle ja ometi alati väljenduda selgelt ning arusaadavalt. Vaevalt keegi teine evib toda kiiret tempot, voolavat elegantsi, seda teravmeelsust ja pointiderikust kui Gründgens. Ta on otse üleolev oma suuruses nagu nõidkunstnik, kes väikese sõrmega suudab korda saata suuri asju. Tunne ka Gründgensi häält. See on imeliselt moduleeruv: vahel jääkülmal, vastik, samas graatsiline, võrgutav. Ta on nagu viiul, kõlavate ja hajuvate häältega.

Oma kujude loomises on Gründgens otse fanaatik. Kõik need on omapäraseid, hoopiski mitte tavaliste mõõdupuudega arvustatavad. Ta on filosoof, irooniline ja vaikiv. Alati on tema see, kes valitseb ümbruse üle oma intellektuaalse jõuga. Ta on paatoslik, ent mitte iial teaterlikus mõttes.

Gründgens oleks kindlasti teatri leiutand, kui seda enne polnuks olemas. Too deemonlik tung juhtida, kujundada ja mängida, ilmnes juba ta variasemates lapseaastates. Kord teatrilavale astunult langes ta tolle suure illusiooni võrku, mis teda enam ei vabastanud. Juba tol korral nähti ta haruldast mitmekülgust. Ta mitte ainult ei mänginud, vaid valitses teatrit ka majanduslikult, teenides seega esimesi kan-

nuseid, mis talle nüüd teretulnud abiks suure Preisi Riigiteatri juhtimisel.

Pärast sõja lõppu hakkas Gründgens kuulsa Luise Dumonti õpilaseks, kust ta enne

Foto Terra.

Gustaf Gründgens režissöörina.

ei lahkunud, kui oli lõpetanud oma õpingud põhjalikult. Ent teatrilavale astudes osutus ta osade hulk piiratuks. See oli parajasti aeg, kus noored algajad tuikusid vanade habestunud raukadena üle lava. Tolle moe järgi pidi ka Gründgens mängima kangelasosaid ja salongilõvisid.

Peale mitmeid peatusi jõudis Gründgens Hamburgi Kammermängudesse ning alles siin anti ta andekusele voli areneda igas suunas. Ta laulis elegantseid šansone, tantsis Orleans'i hertsogina üle lava ja lõi kas esimesi loorbereid ooperirežissöörina. Ta lavastused olid uudsed ja omapäraseid, kus tunti noore, areneva talendi küpsemist. Lavastaja Gründgens oli astunud näitleja Gründgensi kõrvale...

1934. aastal määrati ta Preisi Riigiteatri intendantiks, kus ta on annud lugematu hulk suurepäraseid lavastusi.

Loomulikult ei suutnud filmgi temast loobuda. „Danton“, „York“, „Tants vulkaanil“ on ta tõsised teosed, kuna kergemeelsemat templit kannavad „Tähtsusetu naine“, „Pygmalion“ ja „Caprioolid“.

Nüüd katsetab Gründgens ka režissöörina filmis „Kaks maailma“, mis tõotab olla lõbus ja sisukas film noorte ning vanade vahelkordadest.

Muidugi võib talt veel palju loota, sest selle näitleja jõutagavarad näivad olevat ammutamatud...

Kui tahate, et teie lapsed oleksid...

Nii terved nagu viisikud...

Siis talitage viisikute arsti nõuandeid mööda.

Dr. Dafoe 20 reeglit emadele.

Foto M. G. M.

Elegantne ratssep mantlel tume värvi toon sobib suurepäraselt Jean Chatburni lihtsa sportkaabu ja kingadega

1934 a. mais Dionne-viisikute sünniga kuulsaks saanud arst dr. Allan Roy Dafoe on kirjutanud huvitava artikli süsteemist, mille järgi ta viisikuid kasvatas. Ta nimetab seda „terve inimõistuse talitusviisiks“. Ja viis purutervet last on ta süsteemi parim tõendus.

„Esimesed kolm kuud lapse elus on mööduandvad,“ ütleb ta „Siis moodustuvad harjumused, mis kogu eluks jäävad külge. Korrapärasusega söömisel ja magamisel võib juba alata lapse kolmandast elupäevast.“

Viisikud ei tee magamaminemisest mingit küsimust. Kui nad kell 7 õht. voodisse asetatakse, magavad nad juba veerand tunni pärast. Kui maast madalast imikut ei püüta kiigutamise ega kussutamise magama uinutada, ei katsetagi ta seda kunagi nõuda nutuga. Parem alul välja kannatada paar ebameeldivat tundi kismist ja halb komme igaveseks murda, kui ümberpöördukt. Normaalse laps võib rahulikult teatud määral nutta; see on ta esimene eluavaldu ega tarvitse sugugi tähendada valu.

Viisikud magavad oma pealelõunauinaku alati väljas, ka külmissa ilmaga. Külma ilma puhul rasvatatakse nende näod õliga sisse ja alati peavad nad kindaid käes hoidma. Iga poole tunni pärast viiakse nad mõneks minutiks sooja ruumi, et soojeneda. Seal, kus viisikud elavad, on õhk väga kuiv. Dr. Dafoe väidab, et niiske ilm on lastele halb.

Viisikud söövad kõike. „Kui väike Emilie, kes on õdedest jonnakaim, ei taha mõnd toitu süüa, ei sunnita teda selleks. Hoidja ei tee sellest väljagi ega karista teda magussöögi äravõtmisega või nõnda edasisega, nagu see tavaliselt on kombeks. Emilie võib saada oma magussöögi ja piima nagu teisedki. Peab aga ootama järgmise söögikorrani, jäägugi tal seejuures kõht tühjaks. Nii õpib ta väga ruttu mõistma, et kui ta küllalt ei söö, jääb ta kõht tühjaks,“ kirjutab arst. Kasvatajad koguni on mõistnud viisikuile sisendada erilist armastust juurvilja vastu — lihtsa sugestiooniga. Kui põngerjad kuus kuud vanad olid ja esimest korda porgandeid või spinatit pidid saama, naeratasid kasvatajad, kui nad toitu tõid, matsutasid huuli ja sõnasid „matsa-matsa!“ Ja paar päeva hiljem matsutasid lapsed juba ahnelt spinatit süüa.

Toome alamal Dafoe 20 reeglit, kuidas kasvatada terveid lapsi.

1. Toitke, kui võimalik, oma last ise.

2. Alake korrapäraselt magamis- ja söögiaegadega juba kolmandal päeval pärast sündi.

3. Toitke, kümmelge, äratage ja viige laps voodisse iga päev minutilise täpsusega ühel ja samal ajal. Muutke skeemi märkamatu aegapidi, kui laps sirgub.

4. Esimese kolme kuu jooksul laps peab magama päevast vähimalt 90 protsenti.

5. Laske laps magada väljas, kui ilm pole liig niiske või tuuline. Külma, vaikne ilm on väga terve.

6. Väljas ja ka öösi hoidke laps soojalt, mitte aga liig soojalt kaetuna. Kui ta on sisse pakitud liig soojalt, nii et ta higistab, on külm välisõhk kahjulik.

7. Kui ta on juba veidi vanem, laske teda igal õhtul ja hommikul mängida väljas 1½ tundi.

8. Aknad olgu avatud öösi igasuguse ilmaga, aga vaadatagu, et ei tekiks tuuletõmbust.

9. Ärge kunagi uinutage last käsivartel. Ärge uinutage teda ka käes ja ärge kunagi heitke ta kõrvale teda magama panema. Ja ärge äratage teda kunagi, et teda sõbrannadele näidata.

10. Imik peaks magama võimalikult üksi, mitte endast vanema lapsega, ei milgil tingimusel aga koos emaga, ja nimelt suletud pimedas toas.

11. Kui laps söögiga peaks jonnima, ärge andke talle midagi kuni järgmise söögijani. Isegi üsna pisike laps võib kuni 24 tundi vabalt olla söömata, ainult vee varal, ilma et see teeks talle vähimatki kahju.

12. Kui laps on kahepäevane, alake juba apelinimahlaga. Alul teelusikatäis, siis aegamisi portsjonit suurendades supilusikatäieni. Ühtlasi alustage kalamaksaõliga. Viisikud saavad apelsini-, tomatimahla ja kalamaksaõli-segu kaks korda päevas.

13. Umbes tund aega enne iga söögiaega vaadake, et laps mängiks nii, et ta jääb rahulikuks.

14. Vannitage imikut ja väikelast vähimalt kord päevas.

15. Esimese vannikümbusega ei peaks alustama enne kaht nädalat pärast sündi. Seni on paremad hõõrumised sooja oliivõliga.

16. Vannivee temperatuur olgu alul 36,5 kr. C, siis 34, siis 31,5 kr. Vanemal beebidel 29 kraadi.

17. Kümbus sündigu üks tund enne või üks tund pärast sööki. Enne kui laps asetada vette, andke talle veidi juua keedetud vett.

18. Laske last kriisata, larmata, mürada nagu ta tahab. Kui te teda liigselt hoiate, teete ta araks ning kartlikuks ja teistest alati olenevaks.

19. Ärge tarvitage ihunuhtlust. Ärge ähvardage, hirmutage teda. Sulgege laps parem hetkeks üksikusse, mitte pimedasse ruumi. See on parim karistusvahend.

20. Ärge valetage lapsele kunagi, ärge petke teda ega murdke kunagi antud lubadust.

Et lapses arendada kindluse- ja iseseisvustunnet, laseb dr. Dafoe hoolsasti valvata, et üht viisikuist

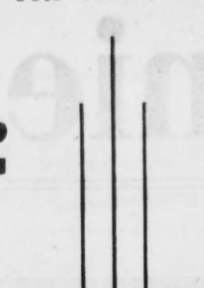
Foto M. G. M.

Barbara Stanwycki taolisele punapeale ei valmista kindlasti rõõmu kingitud puudermis toonilt sobiks Virginia Bucele.

Foto M. G. M.

Viimane moekarje!
Anu Morris kannab oma seljal valget kassi. Huvitav, ent kas ilus?

kuidagi ei jäetaks teistest tagaplaanile. Kui ta näiteks märkas, et väike Marie (nõrgeim lastest, keda alati viimsena kümmeldi, et ta kauem enne kümbust välja saaks puhata) nägi, et teda haletseti, ja ta juures hakkas ilmema midagi alaväärtusekompleksi taolist, kandis Dafoe hoolt, et väikest sellest peale kohe esimesena kümmeldi. See oli just see, mida laps vajab, et jälle muutuda iseseisvaks ja tunda end teistega üheväärsena.

Dr. Dafoe märgib, et normaalne laps on väga abivalmis ja abirikas. Emilie, Cecilie, Yvonne, Marie ja Anette omavad igaüks omaenda riitekapi ja leludepaiga. Nad aitavad alati üksteist laudade koristamisel.

Viisikuile pole kunagi sisendatud hirmu. Nad ei tunne „kolli“ ega „fonte“, seepärast ei oska nad ka karta.

Max Factor jr.

Võlvaid kingitusi jõuluks.

Jõulud on lähenemas ja seepärast tuleme meile, et jumestamisvahendid võivad olla ideaalseteks kingitusteks — kui neid valitakse sobivalt kingisaaja isiksusele, või kui nad on niivõrd neutraalsed, et sobivad igaühele.

Kui jumestamisvahendid pole nii hästi valitud, võib kergelt juhtuda, et daam, kellele kingituse teete, ei rõõmustu põrmugi.

Värvide kooskõla.

Võiksite vaevalt loota, et punapäisele Barbara Stanwycki taolisele naisele valmistaks rõõmu puuder, mis on loodud Virginia Bruce taolisele õrnale blondiinile.

Samuti ei tohi imestuda, kui kingisaaja ei rõõmustu saadud huulepulga üle, kuna see ei sobi tema teiste jumestusvahenditega. Hooletult valitud kingitused pole mitte siis ainult pettumust valmistavaiks, vaid ka solvavaiks, kuna kinkija pole viitsinud lähemalt tegemist teha kingisaajaga.

Isiksus.

Kui pole kuidagi võimalik valida sobivat jumestusvahendit, sobib väga hästi kingiks ka „neutraalne“ iluravivahend, nagu seda on näiteks parfüüm.

Parfüüm.

Siia hulka võivad kuuluda ka näoveed ja uuelõhnalised eau-de-cologne'id.

Sellise kingi valik ei tohiks olla väga raske, sest parfüümi suhtes tavatsevad daamid olla leplikumad, võttes arvesse ka kinkija isiklikku maitset.

Ent siingi võib teha vigu, sest teise maitset on raske tabada. Pigem osta siiski väike pudel head ja tunnustatud lõhnaõli, kui kogukas pudel halba.

Samuti heaks kingitusobjektiks oleksid ka kroomid, sest vaevu leidub naist, kes ei tarvita siingi „neutraalseid“ asju — aga kvaliteet olgu hea.

Ka väikesed harjad igaks jumestusotstarbeks täidaksid oma rõõmustava ülesande hästi.

PAUL MUNI

Kuulsus, kellest vähe kõneldakse

Oma mitmete maskide taga jääb Paul Muni eraelus alati inimeseks

Kakskümmendüks aastat tagasi enustati Paul Munile peatset surma — igal juhul siis, kui ta ei loobu töötamisest. Süda, arvas arst.

See oli kakskümmendüks aastat tagasi, just siis, kui Muni alles alustas oma karjääri. Alul reageeris ta pulbitsev noorus hirmsale teatele sellega, et ta käis väikeste sammukestega. Ta hoidus treppidest. Kuid töö? Suutis ta elada kaua töötat? Võimatu. Siis juba pigem nautida väheseid järeljäänud elupäevi ja anda endast rahvale oma parim. See rumal süda...

...oli ka muidu kergemeelne, sest noormees abiellus. Ta püüdis oma elu korrapärastada, sõi ainult kolm korda päevas, päevitas — ja ülejäänud aja veetis lavataguses tolmuses õhkkonnas.

Ning sellest ajast alates töötas Muni hoolsalt, püsimatult ning nüüd peab too arst piinlikkust tundes silmad maha lööma ja tunnistama, et oli eksinud.

Too õudne võitlus elu ja surma vahel sundis tõsist poissi otsima vastuseid mõningaile küsimustele elu ja surma üle. Ta luges palju filosoofilisi töid ning süvendas seega oma teadmisi igal alal.

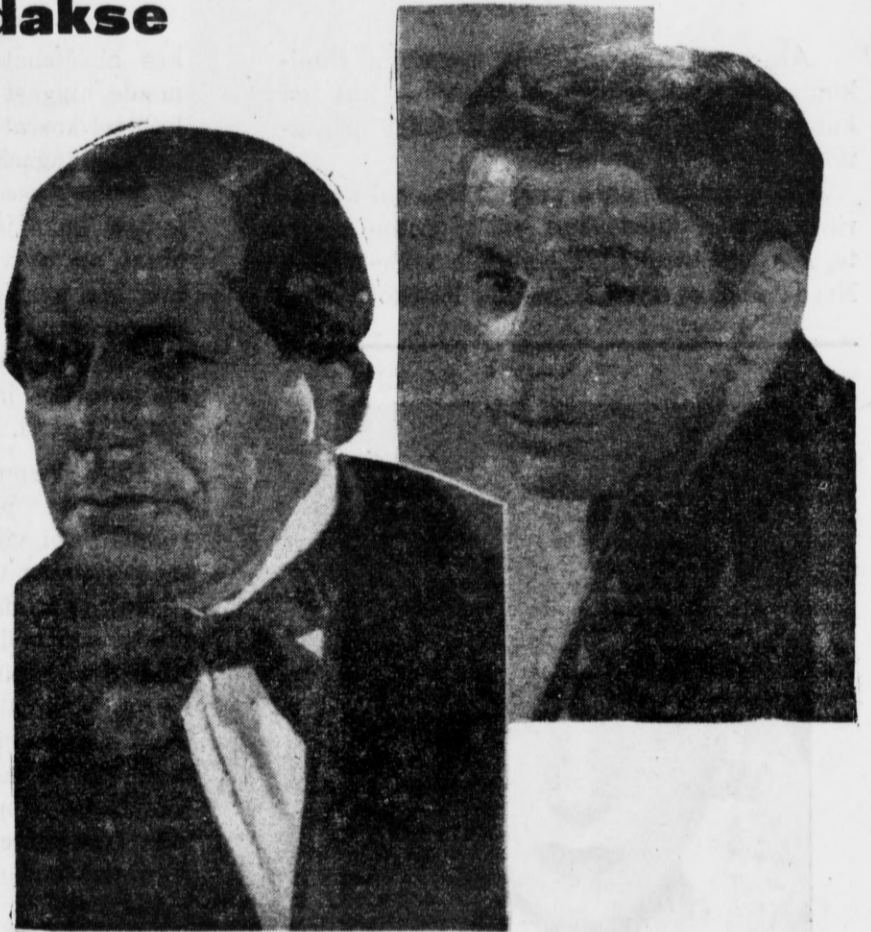
Parajasti oli Muni valmis Juarezi väntamisega, kui läksin teda usutlema. Kuuldes, et Muni armastab küsimusi-vastuseid, olin üliõnnelik ja alustasin mõnede puhtisiklike asjadega.

Mind huvitas, miks abielupaar oli lahkunud oma veetlevast villast Palos Verdesis, kuna see oli tõeline muinasjutuparadiis.

„See oli Hollywoodi stuudiost liiga kaugel. Tund aega autosõitu hommikul ja õhtul rõõvis mult liiga palju aega. Pealegi oli maja meile kahele liiga suur ning seepärast rentisime selle...“

„See on kena ühekordne majakene Hollywood-Bulvaaril, küll pooltki mitte nii paleelik kui Munide endine kodu, ent küllaltki hubane. Munide unistuseks on ehitada kodu täielikult oma kavade järgi, isegi sisustuses — pealegi kusagil maal, kus nad saaksid pühendada terve oma aja maahari-

Paul Muni oma viimases osas Juarezina ja eraelus — maskita.

misele, sest minu küsimusele, kas ta armastab oma filmitööd, vastas ta üllatavalt: „Ei!“

Jäin talle vist küll väga jahmunud näol otsa vahtima, sest naeratades arvas ta, et see vastus olevat mõeldud ainult mõnes suhtes.

„Ma ei harrasta ühtki füüsilist spordiala, aga üks „hobby“ peab inimesel ometi olema. Mina esitan endale igasuguseid küsimusi, leides neile vastuseid. Ja vahel mulle näib, et peaksin loobuma oma tööst ning katsetama millegi muuga. Ma ei suudaks istuda töötat, ainult lugedes raamatuid ja käies kontsertidel. Ei, tahaksin arendada endas midagi uut, avastada uusi teadusi. Mida, seda ei tea ma veel praegu isegi.“

Ta mainis muuseas arstiteadust. See elukutse sobiks talle otse oivaliselt, sest kannatlikumat ja hoolikamat inimest temast vist ei leidugi.

Ka midagi režiist kõneles ta. Usun, see oleks õnneks ameerika filmitööstusele, kui keegi kunstiliselt nii arenenud inimene võtaks ohjad enda kätte.

Ja veel millestki unistab ta — vabadusest. Tundub võib olla imelikuna, et tema,

suurvaim, kõigi maiste varadega rikkalikult õnnistatud, ei tunne end vabana. Ja ometi on see nii. Kõik need aastad, mis ta on töötanud, on olnud orjusaastad — töö, kohustused, hommikust õhtuni. Pole siis ime, et temasugune individualist ihkab tõelist ja täielikku vabadust.

„Ma pole kunagi hinnanud raha tema enda pärast. Ei, raha võimaldab ainult neid pisimõnuseid, mis teevad õieti elu nii ilusaks. Raha on vaja, kui tahetakse elada suurt elu — ja seda ma tahan.“

Muuseas, ma ei salli, kui mind nimetatakse avameelseks, ja kui küsitakse, kas olen õnnelikult abielus. Esimene neist pole tõsi ja teine on selleks liiga isiklik, et temast kõnelda.

Iga inimene on erinev teisest ja seepärast pole minagi mingi haruldus.

Ärge arvake, et oleksin erak. Kaugeltki mitte. Meie maja Palos Verdesis oli alati täis külalisi. Ma armastan inimesi enda ümber, sest neid on alati huvitav jälgida.

Sooviksin kanda vanu ülikondi ja sõita oma vanas autos, ent see ei lähe. Seepärast näete, et olen alati hästirüetatud härra, kes sõidab ilusas autos. Näete, ka siin pole ma milgil viisil ebaharilik.“

Nüüd küsisin, riskides tublit peapesu: „Kas peate ennast heaks näitlejaks.“ Ta naeris kaua ja kõvasti: „Ei, taevast hoidku... Olen vaid inimene, kes teeb oma töö põhjalikult ja ei armasta poolikuid asju.“

Suurvaim, see sõna ei sobi kaugeltki igale. Nii võiksime nimetada vast ainult Michelangelot, Beethovenit, Leonardo de Vincit. Ja mis puutub suurde näitlejasse — too peab olema aus ja lihtne. Õige näitleja ei hooli rahast ega luksusest, ta hoiab ainult oma tööd.“

Minule on need asjad aga tähendanud palju. 20 aastat tagasi unistasin lokaalidest, pidudest — nüüd olen neid näinud ja ei hooli enam. Inimene ei saa alati rõõmutuda ühest ja samast asjast.

Ainus asi, mida sooviksin, on, et inimesed tunneksid minu kujusid vaadates, et see on tõesti Zola, Pasteur või Juarez...“

Lahkusin, ja mõtisklesin veel kaua Paul Munist, kes (nüüd pole teda ju siin) süüski on suur inimene ja näitleja.

Foto: Tobis Cinema

Kena paruness ja ta sõbratar. Stseen Heli Finkenzelleriga uuest helifilmist „Mozart reisil Prahasse“.

Mis nad olid.

RUDI GODDEN

Alustame täna lühikese seeriaga filmi-kuulsuste elust — „Mis nad olid“ — kus iga kunstnik kõneleb oma noorusaastaist ja saamisloost.

Mõningate aastate eest äratas saksa varieteelavadel tähelepanu väike grupp artiste, kes nimetasid end „Kaheksa vabastatut“. Need kaheksa vabastatut olid lõbusad sellid,

Foto UFA

Yvonne Printemps on tuntumaid prantsuse näitlejattare.

kes alalõpmata tekitasid naeru. Lõbusaim nende hulgast oli aga Rudi Godden, keda küll tol korral isikliku nime all ei tuntud. Ta mängis tagasihoidlikke noormehi, kes ikka on hädavaresed. Õieti ei pidanudki ta saama kunstnikuks ja filmiga oli tal vaid niipalju ühist, et ta vanemad evisid Berliinis kino, kus siis pisike jõmpikas igal õhtul jälgis pärani silmil metsikuid röövlifilme. Poiss ise pidi aga vanemate soovi järgi saama kaupmeheks ja seepärast saadeti ta Hamburgi õppima.

Rudi kaupmehekarjäär algas jooksupoisina, sest ta pidi alati tooma kas teistele võileibu või viima kirju posti. Samal ajal sai poisi oma võimusesse aga ka teatrikurat — kus ja kuidas, see on teadmata! Igal juhul ei suutnud poiss enam teatrist loobuda, pealegi ei sallinud ta kaupluses määrdõelide lõhnu. Viimaks nõustusid ka vanemad ja Rudi debüteeris Escamillona, kelle Carmen oma lopsakuses oleks võinud olla ta ema. Varsti aga lõppes raha otsa ja nüüd tuli otsida tõsist teenistust. Koos kaheksa teise algajaga moodustasidki nad trupi — ja saavutasid edu!

Varsti järgnes ka film ning nüüd tunne- me Goddenit juba hästi. Jah, jooksupoisist ei saada alati kaupmeheks, vaid ka — filmitäheks.

Kuldne mask ja Karl Schönböck

Et inimene aastate möödudes vananeb, see pole veel kaugeltki tõestatud — nii arvab vähemalt Karl Schönböck, kes otse enda nahal võib tõestada vastupidist.

See käib ainult tema filmiosade kohta. Siin on ta hõbeniitidega lordist „Tütarlaps Irenes“ ja vurrudega isandast „Daphne ja diplomaadist“ muutunud nooreks, elurõõmsaks kunstnik Sep-piks „Kuldse maskis“.

Johannistali ateljees lippas ta ringi lõbusas kowboy rõivastuses ja kuna ta oli parajasti suurepärase meeleolus, lootsime kuulda veel enamgi ta isikust. Ent siin ei jõudnud me kuigi kaugelt. Schönböck on küll meeldiv vestleja, ent ta ei armasta kõnelda endast. Ent viies jutu ta „noorenemiskuurile“, sulas ta siiski ning kõneles, et peale oma esimest osa saanud ta otse hirmu-krambid enda ees. Miks näida nejakümnesena, kui ollakse alles vaevu kakskümmendkuus.

Karl Schönböck põlvneb Viinist, kus ta juba koolis äratas tähelepanu ma andekusega, ent ei julgenud veel minna teatrissse. Ta läks alul ülikooli ja õppis seal filosoofiat ning sporti. Kui aga üks ta noorepõlve sõpru tegi eduka teatrikarjääri, otsustas ka tema minna lavale. Peale õpinguaastaid Viini kunstiakadeemias sai ta koha ühe väikelinna teatrissse, kust teda leutasigi keegi filmimees ning tegi keskaastais lordi „Tütarlaps Irenes“. Nüüd on ta siis peale järjekordseid võite saanud osa „Kuldse maskis“.

Mainitud filmis moodustab ta koos Albert Matterstocki ja Rudi Goddeniga sõpradetri, kes koos elavad läbi muresid ja rõõme, kuni Alexander (Matterstock) kohtub Mariaga (Hilde Weissner). Alles hiljem ilmneb, et Maria on abielus ja nüüd ähvardavad loosse tulla tõsisemad noodid. Kuid sõprade ja lõbusa Nora (Fita Benkhoff) abiga laheneb kõik ning traagilise lõpu asemel särab ül-las päikesepaiste.

Foto Tobis-Cinema

Lõbusas peomeeleolus. Karneval-stseen Fita Benkhoffi, Karl Schönböcki ja Edith Ossiga helifilmist „Kuldne mask“

Haarav hetk —

stseen Hilde Krahlil uuest suurfilmist „Anja“.

ANJA

Eriskummuline armastusfilm.

„Anja“ kannab toda alapealkirja tõepoolest täie õigusega. See on ebaharilik, kõitev film, täiesti uudne nii miljööst kui ka aine käsitlemisel, mille peateemaks on vana, ent siiski alati uus — armastus. Viimast oleme küll näinud peaaegu igas võimalikus variatsioonis, ent „Anja“ lavastaja Werner Klingeri auk peab tunnistama, et ta on suutnud siingi leida veel midagi omapärast.

Peaosas on siin noorel Hilde Krahlil, keda nägime esmakordselt Willy Forsti tõsisest „Serenadis“ ja siis lõbusas „Võõrusendus Paradiisis“. Siin näeme Hilde Krahlil hoopis uuea ja paneb otse imestama tolle noore näitlejatri mitmekülg-sus. Pole kerge kujutada kusagil mongoolikõrtsis seiklejate vahel üleskasvanud tütarlast, kes oma hingelt, vaatamata teda ümbritsevale rüpa-susele, on suutnud jääda õilsaks.

Saatus kerib oma lõngu kõikjal, kus leidub inimesi, mitte ainult suurlinnades, vaid ka piis-mas kõrtsihüüts kusagil Mongoolias. Siin on tunde sama tugevad, ehk tugevamadki veel kui kultuurimaailmas.

WEI-LIN-HU JA TEMA SAATUSED...

Näiteks ilus Anja. Tal on noore uurijaga, kes mõne aasta eest läbistag oru, laps — ning kes seda teadmata pöördus tagasi suurde ilma. Peale mehe ärasõitu, kellele Anja oli jäänud mõõdu-vaks seikluseks, jäi tütarlapsele sõbraks vaid kummuline vana arst, kes oma piihaklikku eraku-elu elas siin, maailma serval.

Aasta pärast pöördus uurija tagasi, seekord koos oma äsjalalutatud naisega — ning Anja vaikib, sest ta ei taha purustada abielu. Ekspeditsioon alustab teekonda, ent varsti on Clausen jäljetult kadunud ja ta noor naine Maria sureb Anja käte vahel.

Surnu soovib võtab Anja endale suure vaele. Ta läheb koos pojaga Saksamaale, esinedes Maria-na. Kuid Clausen pole surnud. Ta kuuleb oma naise päästmisest ja teab, et too teda ootab ning leiab naastes eest — võõra naise. Suudab ta mõis-ta naisesüdant ja talle andestada?

See on film, mis jätab tugevaid elamusi, tänu sisule kui ka näitlejate heale mängule. Eriti välja tõsta tuleks Otto Gebühri vana arstina, kes ohverdab oma elu Anja eest ja noort Ernst von Klip-stein (mängis „Lipus“) kes koos Elisabeth Flickensöldiga moodustavad tervikliku ansambli. „Anjat“ võib soovitada tõsiste ja sisuarmastajate filmide sõpradele.

Vikerkaar

Piik suurlinna varieteeellu

La Jana maailmaakuusa tatsijatarina suures revüüfilmis „Vikerkaar“.

Kes meist poleks tahtnud heita kord pilku kas varietee või teatrimaailma kulisside taha — see on juba kord inimeses peituv uudishimu, näha, mis on asja „sees“. Kah-

KÕRVELLAUL

Foto Tobis-Cinema

Zarah Leander lõunamaise tähistava all filmis „Kõrve laul“.

pole seekordki Zarah Leanderi austajaid petnud, nagu tõestasid kinost väljuvate inimeste näod esietenduspäeval. Siin on jälle mdagi südamele, silmale ja kõrvale. Veidi vast sentimentaalne, ent see sobib nii suurepäraselt kõrvemaastiku müstiliselt salapärasusse. Väljudes aga ümises inimhulk salaja uusi lööklaule, milliseid seekord isegi neli ning pealeselle kõigi maitsele vastavalt lõbusaid ja kurbi. Zarah Leanderi laulud on juba kord sellised, et neid ümises terve maailm.

Mis puutub sündmustikku, siis on see oma keerdkäikudega põnev ja alati huvitav, kuigi mitte kes teab kui uudne. Igal juhul leidub siin parajal määral traagikat, mis näib otse kuuluvat Zarah Leanderi filmide juure. Veidi meenutades filmi „Uutele randadele“, mitte sisult ega käsitusest, vaid melankoolsetelt viisidelt, on ta uueks meelejäävaimaks filmiks Leanderi toodangust.

Partnerid on näitlejatarile valitud uute nägude hulgast ja hästi, sest mõni noor näitleja „järelkasvust“ ei sobiski Leanderi taolise küpse naise tüübiga.

Nagu juba eelmises numbris kirjutasime, keerleb lugu ühe metallikaevanduse ümber Põhja-Aafrikas, mille vastu tunnevad huvi mitmed suurriigid ja mis viib kokku,

ent peagu saab saatuslikuks ka kahele armastajale, kes kuuluvad vastandparteidesse.

Peale peosaliste mängivad hästi ka paljud episoodtegelased, tehes selle filmi ühtla-selt hea ansambliga vaatamisväärsaks kõigile kinokülastajale.

juks osutub see enamikule võimatuks ja nii juhtub, et saalis istudes ning viimistletud ettekandeid vaadates ununeb sageli, et nende artistide taga, kes igal õhtul on kava sensatsiooniks — on ka inimesed. Inimesed, kes oma naeratusse, millega nad publikut tervitavad, peidavad pettumusi, muresid, kurbust — sest naeratus, see kuulub juba nende elukutse juure. Vähesed on selles teadlikud, kui raske on tegelikult olla artist. Inimesed, kes on end pühendanud sellele alale, ei saa elada isiklikku elu, alati on nad töös, treeningus, sest sensatsioonid nõuavad järjekindlat harjutamist. Ja noil vähestel vabadel hetketel, milliseid jätab neile nende töö, elavad nad läbi oma tunded palju kiiremini tavalisest inimesest. Harva puutudes kokku inimestega sealtpoolt rampi, armutakse ja intrigeeritakse omavahel, elatakse läbi õnnelikke hetki ja traagilisi momente.

„Vikerkaar“ näitab meile suurepäraselt seda kunstniku elu kahepalgelisust — naer-vat väliskülge ja traagilist sisemust.

Keegi kuulus artist tahab lahkuda oma partnerist, kuna too ei osutu töö juures kül-lalt usaldatavaks. Keegi väike tütarlaps, kes on armunud suure kunstnikku, tahab

oma numbrist, mis moodustab grupp-ter-viku, loobuda ja saada mehe partneriks. Ühel proovil, harjutades uut trikki, tulistab artist paupadruniteta oma endist partne-rit, ent üks lask on ehtne — tabatuna langeb tütarlaps kokku. Kes oli mõrvar? Millis-tel motiividel? Tappis ehk uus partner armukadedusest? Või koguni...?

Kõik juhtunu ei tohi aga häirida eten-dust — see jätkub! Ning kuigi artistide südames keerlevad muremõtted, naeratavad nad ja hingetus vaikuses jälgib publik nende tegevust.

„Vikerkaar“ on äärmiselt osavalt „segatud“ film. Tas on revüüfilm kirevust ja muusikaküllust, kriminaalfilmi tempot, artistidemaailma põnevaid intriige ning vaik-seid, romantilisi armuhetki. Ajavahemik, mille jooksul tegevustik sünnib, pole kuigi pikk — poolteist päeva. Poolteist päeva, mille jooksul toimub suure varietee eeskava-vahetus, ning täitub saatuseid.

Peosaliseks sellele filmile on valitud „maailma ilusaim naine“, tantsijatar La ana, Attila Hörbiger, Christel Mardayn, Karin Hardt, Hans Holt, Hans Moser j. t. Nema-d kõik suudavad meid uskuma panna, et artistilgi pole süda ainult lihast.

Gustav Fröhlich mängib helifilmis „Häire III. jaamas“.

Kaks õnnelikku paari. Günther Lüders, Else v. Möllendorff ja Hans Richter — Ingeborg v. Kusserov helifilmis „Viimasel minutil“.

AKTIIMODELL

J. Paul-Czech

Doktor Weissneril oli eelarvamine kujurite vastu. Ta leidis nad olevat indiskutabel, niikaua kui nad polnud surnud ja nende kujud saavutanud suurematuse.

Ta kena õetütar Marianne aga, kes aastaid elas kasutõtrena Weissneri majas, omas täiesti vastupidise arvamise, Michelangelo või Rodin olid talle kaugel ükskõiksemad kui Tonio Perani, „veel mitte!“, nagu Marianne arvas, väga tuntuks, selle eest aga seda elavam noor kujurajaja, kelle elavus näis Mariannele ilmingimata hädavajaliku täienduseks ta enda edaspidiseks eluks.

Sellepärast toimusid viimasel ajal ammutamatud vaieldused Marianne ja ta onu vahel surnud ja elavate kujurajajate pärast.

„Armas onu — Marianne ei mõelnudki järele anda — „su armastus ja austus Michelangelo vastu on täiesti mõistetav, ent sa peaksid taipama, et ma oma armastusega Tonio vastu ei või nii kaua oodata, kuni ta on „surnud ja sina teda hindad „surematuks.““ Ent ma olen veendunud, et võtad teda ühel päeval tõsiselt, ehkki ta veel elab! Sa peaksid üldse esmalt ta töid nägema, enne kui sa ta kõrvale lükkad, vaid seepärast, et ta pole veel surnud ja pole veel mitte tuntuks.“

„Mu armas Marianne, sa oled armunud väike tüdruk, kel pole aimu elust.“ Doktor Weissner lõpetas kõneluse harilike lõppsonadega: „Ma ei anna kunagi oma nõusolu abieluks, kus mees ei suuda oma naist toita. Ja kuis on lood elavate kujurajajatega, selles olen küllaldaselt orienteerunud.“

Marianne julgus lausuda veel pahase vastuse, ehkki onu oli juba tõusnud:

„Siis muretse sina talle tellimisi! Sul on ju küllaldaselt suhteid!“

„Ma ei saa soovitada meest, keda ma ei tunne. Ja pealegi ei hinda ma onupojapoliitikat.“ Doktor Weissner polnud loomult kõvasüdamline, kuid ta võis olla järeleandmatu, kui talle midagi ei sobinud. Ja talle lihtsalt ei sobinud, et ta piltiilus õetütar Marianne oma 21-he aastaga tahtis abielluda leivata kunstnikuga. „Su armumine mõõdub sama ruttu kui tema oma, ja teie tänate mind veel ühel päeval mõlemad, et ma midagi selleks ei teinud, et teid õnnetsusse lükkata.“ Sellega lõpetas ta Marianne meeleheitels järele kord selle ammutamatu teema ja siirdus oma töötuppa märkusega, et ta ei soovi segatud saada töö juures.

Mõistetav, et doktor Weissner ei soovinud segamist sellise töö juures. Ta niikuini kõigutatud autoriteet oleks kadunud, kui teda Marianne või Johanna, vana teenija, oleks tabanud selle juures, mida ta — vabandusena enda ees — nimetas „eeltöök“: intensiivne kriminaalromaanide lugemine! Ta ei võtnud neid tõsiselt, muidugi mitte. Põhjus enam, neid salajas lugeda. See oli ta ainus salajane „paha“, millist ta häbenes, ja et vältida avastamise hädaohu, oli ta endale otsinud kodust kaugel asetseva raamatukaupluse, kust ta raamatuid laenas.

Johannes Vürfel, tolle raamatukaupluse ja laenukaamatukogu omanik, oli õrdlemisi noorelt jõudnud haljale oksale. Ta oli pärandanud isalt äri, kus ta töötas hoolega ja suurima huviga, ja Eva, ta noor naine, tõi abiellu kaasa soliidse üürimaja, milles asetses Vürfeli kauplus. Too abielu poleks küll kunagi toimunud, kui Eva poleks talle selle võimaluse ühel päeval väga ligidale toonud. Ta ise poleks lihtsalt sellele mõttele tulnud, kuna ta oli liig tegevuses oma raamatutega, selle asemel, et naistega jännata. Eva, veidi toonitatult „mehisena“ riidetult: sportkostüüm ja mustaramidega sarvprillid, tuli majaomanikuna iga kuu algul tema, majavalitseja juure arveid klaarima. Evale oli vist aegade jooksul silma torganud, et Johannes on kena mees, viimasele polnud aga kunagi tulnud mõte, et Eva valju välimuse taga peitus õrn naine, kes Johannese suhtes polnud soovideta. Kuni Eva ühel päeval lühidalt otsustades küsis, mis Johannes arvab abiellumisest.

„Abiellumisest? Kuidas teie seda mõtlete?“ Johannes oli kõike muud kui kangelane ja veel õige saamatu. Ta oli segaduses võtnud ära prillid ja Evale kohmetult otsa pilgutanud.

Noh, preili Eva arvas, ta olevat talle olnud juba kaua aega eeskujulik majavalitseja ja ta kujutavat teda ette ka eeskujuliku abielumehe. Ja abiellumiseks olevat nad mõlemad küllalt vanad...

„See — see igatahes...“ Johannes oli muutunud veel kohmetumaks. „Aga, kas arvate, et just mina too õige —“

„Teie olete õige mees minule!“ oli Eva seletanud kategooriliselt: „Kuna teie vastuoksa teiste meeste pole põrmugi pealetükkiv. Teile pole isegi meele tulnud, lausuda mulle mõnd valelatud meelitus, mida enamik mehi teeb nii meelastasi.“ Ta naeratas Johannesele sealjuures otsa nii heatahtlikult, et too meeldivalt liigutatult kaelasid veel veidi korreksemalt sirgu tõmbas, prillid ninale asetas ja preili Evat esimest korda uurivalt vaatles.

Johannes Vürfel ei mõistnud midagi naistest. Mitte vähimatki. Ent niipalju võis ta kindlaks teha, et Eval polnud halb välimus. Nii otsustas ta sama üllatavalt kiirelt abieluettepaneku vastu võtta, nagu see talle oli tehtud. Koomiliselt-abitu käeliigutusega ja sõnadega: „No ja, kui teie arvate — teie meeldite mulle ju ka päris hästi...“

Nüüd olid nad juba pool aastat abielus ja proua Eva polnud enam nii kaljukindlal veendumusel, et Johannes temale on „ideaalne abikaasa“. Mehe tagasihoidlikkus ei kadunud nimelt ka abielus.

Ta ju ei mõistnud midagi naistest. Mitte kõige vähematki...

Ja Eval olid — nagu igal naisel — väga romantilised ettekujutused armastusest ja abielust. Muidugi, Johannes oli hea, armastusväärne mees, keda võiks igas suhtes usaldada. Aga — need raamatud! Ta oli aastate jooksul omanik hirmsa harjumuse, millele ta ise oli uhke — et ta ei pane ühtki raamatut enne käest, kui ta pole seda ise läbi lugenud. Niikaua kui ta oli vallaline, võis see ju minna, jah, võis näida koguni kiiduväärse. Aga nüüd muutus ta lugemiseks alaliseks piinaaliks ka noorele naisele.

Õo õo kõrval jäi voodi ta kõrval tühjaks, kuna Johannes „ilmingimata tahtis veel läbi lehitseda mõned äsja ilmunud köited“, küürutades kella kolme neljani hommikul kaupluse kõrval olevas töötas. Siis hiilis ta surmaniväsinult, sukkis, kiki-varbail ühisesse magamistuppa, et oma naist mitte äratada.

Ta ei aimanud midagi oma noore abikaasa valusalt pettunud mõttest, milledega ta õo õo järele, pika asjatu ootamise järele lõpuks uinus. Ta ei aimanud, kui õnnelikuks ta naist oleks teinud, kui ta teda siis vähemalt oleks äranud...

Ja Eva julgus, mis oli küll ulatunud abielu-ettepanekuni, ei küündinud nii kaugele, et teha abielumehest armukest...

Ta ei aimanudki, et saatus juba sepsitset ka, kuis teda aidata ta õiguste, ja doktor Weissner, Vürfeli truu klient, aimas samavähe, et ta peab mängima siin osa...

Marianne nägi nimelt võimalusi õitsevat oma noore õnne täitmiseks! Ta oli ühe kõneluse tunnistajaks, mis toimus tema onu ja kellegi tuttava vahel, kes küll oli pururikas, ent kellel kunstist polnud aimugi. Ta oli palunud doktor Weissneri, soovitada talle mõni andekas kujurajaja, kes võiks luua ta uue villa suurepärasesse aeda eluusuurese plastika. Naiseakt! Eva, või midagi sellist...

„Peaks olema enesestmõistetav, onu.“ oli Marianne pärastpoole ütelnud, „et soovivad selle töö Toniole!“

„See pole absoluutselt mitte enesestmõistetav, mu armas laps, kuna olen väga korrektne inimene. Ma vaatan mitme kujuri töid lähemalt ja soovitan vaid seda, keda ma tõesti pean parimaks järelikasvu hulgest.“

„Aga siis pead Toniot ja ta töid viimaks ometi tundma õppima!“ Marianne oli onu peale väga vihane, kui see vaid läbipaistmatult vastas: „Ma kaalun seda asja.“

Siis oli ta suurima kiirusega Tonio juure tormanud ja temaga pidanud sõjanõu. Oli tõeline

ime — või õieti võis tõendada tõsiasi, et Marianne noored jalad teda kiiremini edasi kandis kui onu vanad jalad seda tegid, muidu oleksid nad nimelt kokku põrganud — Tonio maja ees!

Sest Tonio Perani elas Vürfeli majas asuvas kujuriateljees. Juba pool aastat elas ta seal. Ja juba kolm kuud polnud ta maksnud üüri, nagu Johannes Vürfel halvustavalt kindlaks tegi. See oli Eva, kes hoidis oma meest tagasi, et ta ei tõstaks välja noore kunstniku.

„Ei või ometi noortel, edasipüüdlikel kunstnikel võtta katus pea pealt! See on hädavajalik, et end läbi lüüa.“

Nii liitus Johannes Eva arvamusel, et peab olema suurejooneline seal, kus pole tegemist kergete meelse boheemilase, vaid virga, andeka kunstnikuga.

Kuni lehestunud posti peasekretäri proua Hoffmann tegevusse astus, samuti aimdusetu nagu teised kaasjärgijad, et ta oli välja valitud selleks, et mängida oma osa — mitte küll ilusat — kõrvalisikuna huvitava tervikus. Ta oli täpselt üürimaksja Vürfeli majas ja laenukaamatukogu truu külastaja armastusromaanide alal. Nimetatud romaanid ei näinud küllalt rahuldavat ta lesehinge, muidu poleks ta olnud kõikide kaasiüriliste elust parimini informeeritud.

„Kas tunnete seda itaallast õieti lähemalt?“ Proua Hoffmann hakkas osavalt peale, tõugates Vürfeli südame, mis kõik need aastad oli lõõnend nii rahulikult, aeglaselt aga kindlalt ikka kiirenevasse temposse.

„Millist itaallast?“ Johannes Vürfel vaatas veidi kärsitult üles armastusromaanide nimekirjalt.

„Noh, seda härra Peranit, seda kujurit, nagu ta end nimetab, seal ülal ateljees —“

„Esmalt on ta kujur ja ei nimeta end vaid nii.“ Vürfel oli tõttarmastav inimene. „Teiseks pole ta itaallane, vaid sakslane, ainult itaalia nimega.“

„Ja temperamendiga!“ Proua Hoffmanni naeratus tahtis olla armastusväärsest kahemõtteline, kuid see näis mürgiselt ühemõttelisena: „Need näivad olevat parima seltskonna daamid, kes tema juures käivad. Teie abikaasa näib end ka väga hästi tundvat ta ateljees...“

Nüüd läks Johannes Vürfel juba veidi ägedamaks.

„Minu naine?! Tema ateljees? Kuis nii?“

„Ja, kas te seda siis ei tea, et teie abikaasa sageli tundide kaupa tema juures on? Proua Hoffmanni kahjurõõmsasse häälekõlla segunes kaastundlik olla tahtev kõrvalhele: „Mul on väga piinlik! Loodetavasti pole ma olnud indiskreetne? Kuna teie abielu senini näis olevat nii õnnelik! Mul oleks väga kahju! Aga ma ei võinud ju aimata, et teie abikaasa härra Peranit nii sageli külastab teie teadmata...“

Johannes Vürfel oli harva oma elus kaotanud oma auväärse hoiaku. Õieti mitte kunagi. Nüüd pidi see peaaegu juhtuma. Ta oli — nagu alati otsustavalt momentel — oma prillid eest ära võtnud ja hakkas neid puhastama.

Need mürdusid ta käes pooleks! Ta prillid, mis kunagi polnud nõrgad! Johannesele oli see sama masendav juhtum nagu äsja kuulnud tõsiasi ta naise ebatruudusest.

Ja ometi oli Johannes oma prillidele kuidagi tänulik, et need just nüüd talle seda valu tegid. See juhtis mõtted teiselt suurelt valul kõrvale, asetades selle nagu tagaplaanile, sunnides teda kontsentreeruma ligemalseisvale, andis talle käsu mehlikuks hoiakuks.

„Naljakas!“ Imestunud pilguga vaatas ta mõlemale prillipoolele oma kätes. „Ei oleks sugugi uskunud, et mul seda kord võiks juhtuda... No jah, tuleb kohe parandusele viia. Peab ju selgelt nägema, eks ju? Nii ei saa töötada?“

Ebaloomuliku rahuga kinnitas ta kaupluse uksele kaardikese „Kinni“, kuna lehestunud posti-sekretäri proua magusalt naeratades järgmist sõnadega kadus: „Teil on imetusväärne meelekindlus igas elujuhtumis, härra Vürfel!“

Vaevalt oli ta ukse sulgenud, nii oli ka läbi Johannese „imetlusväärne meelekindlus“, „mehe“ hoiak. Või õigemini: mees Johannes Vürfel sündis äsja! Mees, kellele alles nüüd selgus, et ta oma naist armastas, mees, kes tundis end oma naistest petetud ja kellele nüüd esimest korda pähe tuli, et too naine eviis keha, mida ta kujutas ette ühenduses teise mehega!

Loomulikult, teisiti ei võinudki olla: Eva oli sellepärast alati nii soojade, liigutatute sõnadega kostnud selle „andeka kunstniku“ (kujur, nagu ta end nimetas!) eest, kui ta ei suutnud maksta üüri. Sellepärast siis! Ha! Narr, kes ta oli, uskudes, see sünnib kaastundmusest puudustkannatava kunstnikkonna vastu! Aga nüüd õpib Eva teda, Johannest, tundma!

Evat polnud korteris... Loomulikult mitte. Kuna ta aimdusetu abikaasa töötas raamatute juures, oli ta hiilinud „tema“ juure. Noh, oodake vaid...!

Igas käes. o.a murdunud prillist, tormas Vürfel Perani ateljeesse. Kõhistas maruliselt. Tonio Perani, noor, mehine, vaatamata oma ilule, seisis Johannes Vürfeli ees mitte enam „valgeks“ nimetada võivas töökiitlis, küsides veidi imestunult: „Jah, mis on siis lahti?“

Austamata teda sõnagagi, tungis Johannes temast mööda ruumi, läbides ateljee otsustavate sammudega.

„Kus on ta?!“
Tonio Perani oli talle järgnenud pead raputades, uurides teda murelikult. „Kas te vast seletaks mulle...“

„Kus on ta?!“

Järg 10 ltk.

Foto:
Tobi-C-nema

Paul Klinger,
Karl Stepanek,
Anny Ondra —
trio helifilmist
„Narrid lumes“

Silmad siia! Minu huvitavaim elamus ühenduses filmiga.

„Film ja Elu“ sõbrad!

Järgmised numbreis hakkab „Film ja Elu“ avaldama oma lugejate huvitavaid elamusi ühenduses mõne filmiga. Igaüks, kellel on mälestuses mõni juhtum, mis on ühenduses mingisuguse filmiga, kirjutagu sellest „Film ja Elu“ toimetusse, Tõnismägi 7-2. Huvitavaimalt kirjutatud elamuste eest autasuks kinopileteid, raamatuid, tasuta „Film ja Elu“ tellimisi jne. Pingutage oma peaju ja katsuge meenutada selliseid elamusi.

HEA HINNANG

„Nii see on, Bill!“ ütles Tim Brooker. „Armastan Kitty't üle kõige ja ma abiellun temaga ka!“

„Dam'nt!“ ajas Bill silmad pärani. „Sa tahad Kitty Armstrongiga abielluda!?... Sul olid ju muidu ikka eelarvamised naiskunstnike vastu! Tuhat korda seletasid siin klubis, et näitlejannade ja filmiprintsessidega võib olla vaid möödaminev armumäng.“

„See oli kord!“ katkestas Tim Brooker, kellele ei meeldinud ta varemate kõneluste meenutamine. „See oli kord enamalt! Täna tean vastupidist! Kitty on ingel, elab tagasihoidlikult ja kui ta minult võtab aegajalt vastu mõne kingituse, siis sündis see seepärast, kuna ta teadis, et temaga abiellun... Muuseas — Tim sumbutas oma häält, et teised klubikaaslased teda ei kuuleks, ja lisas kavala silmapilgutusega —: „Muuseas, lasksin varjunime all koguda teateid Kitty kohta, ja need pean saama kätte lähemal ajal!“

„Ikka ettevaatlik!“ naeris Bill. „Kuni kõrvuni armunud, kuid teateid päritakse ikkagi... See on sinule sarnane... Nii teed sa ju kõikide äride juures... Pead olema informeeritud partneri üle, keda tahad püüda... Noh, minu õnnistus sul on...!“

Kaks päeva hiljem tuli Tim Brooker vihaselt klubisse ja Bill küsis üllatunult: „Mis on siis lahti, Tim?... Börsiäri viltu läinud?“

„Ah, mis, börsiäri!“ Tim viskus klubi tooli ja vaatas tagedalt enda ette. „Kittyga on läbi!“

„Pole võimalik!“ imestus Bill. „Ja miks?“

Foto Tobis Cihnama.

PAUL KLINGER
mängib helifilmais
„NARRID LUMES.“

„Miks...? Miks...?! Tolle neetud teate pärast!“

„Nii halb oli see?“

„Halb... Halb... Kurat on mulle jälle kord vahele seganud...“ Tim Brooker viskas sigareti nurka ja puuris rusikad püksitasku. „Too lugu maksis mulle terve varanduse — ja ma kaotasin naise, keda armastasin!“

„Seda ma ei mõista?“ raputas Bill pead. „Mõistatustelahendamine pole kunagi minu ala.“

„Siis kuula mind... Kui sain eile teate, aetasin selle enda kirjutuslauale. Kitty külastas mind pärast etendust, ja kuna mina silmapilguks lahkusin töötoast, kolask ta mu kirjutuslaual, kusjuures teade puutus ta kätte...“

„Noh, ja?“

„Ainult kannatust... Kuula vaid, mis mulle teatas teadetebüroo...“ Tim Brooker tõmbas taskust paberilehe. „Mr. James Gringerile —“

„Kes on Gringer?“

„Mu varjunimi, mille all pärisin teateid Kitty kohta.“

„Ahaa, ma mõistan.“

„Nii siis. Mister James Gringer, New York... Miss Armstrong põlvneb Washingtoni esimesist perekonnist. Ta on meie tunnustatuim lauljatar, evib parima kuulsuse ja kutsutakse kõikjale esinema, kus on tegemist ülema kümnetuhandega. Ta elukäik on laitmatu...“

„Rohkem ei või tõesti nõuda!“ ütles Bill, aga Tim Brooker haukus ta peale:

„Kuula vaid edasi: Kahjuks tumestab seda harmoonilist pilti asjaolu, et miss Armstrongi nähakse viimasel ajal sageli koos kellegi ebaausa börsijobber'iga, mistõttu ta võib oma hea kuulsuse kaotada, mattes ühtlasi oma seltskondliku positsiooni!“

Constance vallutab New Yorgi

Constance on kena, huumoriküllane norra tütarlaps, kes rändab New Yorki, kuna ta on kuulnud seal asuvast katusrestoranist 40. korralt. See katusrestoran oma kauge väljavaatega õisele suurlinnale, kuhu kostab „voice of city“, ongi magnetiks, mis veab tütarlapse New Yorki. Laeval tutvuneb ta mitme ameeriklannaga, keda ta peab alul filminäitlejateks, ja väga hea välimusega, ettevõtliku ameeriklase Ned Thorntoniga, kellega tal on elamusrikkaid kokkupuutumisi ka New-Yorgis.

Constance vallutab New Yorgi.

Ma naeratasin ega vastanud, aga õieti olen ma, pehmelt üteldud, jahmunud, et ameeriklased vabaduse ja üheõigusluse maalt niiviisi inimesist mõtlevad. Täpselt nagu mõni junkur vanalt Preisimaalt!

Mrs. Thornton kahetses valjult, et ta minuga ei tutvunud juba Oslos, sest loomulikult oleks nad meeldi kokku puutunud Oslo seltskonnaga. Ainus, kellega tutvumine olevat „tasunud vaeva“, olnud keegi inglise lord, kellega nad olevat teinud tutvust ringsõidul Norras. Nad olevat teda kohanud Finsel, kuid ta olnud nii issanda igav, et polevat peaaegu midagi aidanud, et ta oli aadlik. Oslos elasid nad üle vaid peettumusi, vaesekeked — pidi vannitama end emailitud supelvannis ja sööma aedvilja valge kastega. Ja et end veidi lõbustada, olid nad Colosseumis ja Kinopalees vaadanud ameerika filme, kuni Mrs. Thornton igatsusest New Yorgi järele päris haigeks jäi.

Mr. Thornton oli aga väga armastusväärne ja ütles, sellegipoolest polevat tal jäänud märkamata, et Oslo daamid olevat veetlevaimad maailmas, ja ta olevat vaid oodanud, et tutvuda krooniga nende hulgas.

Ja Mrs. Thornton ei näinud olevat mitte raasugi pahane, kui ta seda ütles. Ta on oma mehes nii surmkindel, et too võib ütelda ja teha mis tahes — aga selle eest oli miss Marlene Smith Nebraskast seda laetum.

Meie laev jätkab sõitu.

Ja päevad laeval kaovad. Mind ei huvita enam sugugi, mis New Yorgis mind ootab. Veel on kaks pikka päeva maabumiseni — kaks päeva ja kolm hommikeinet, kaks korda puljongipuhkust, kaks korda lunch'i, kaks korda kohvisiestat, kaks teed, kaks lõunat ja palju, palju hubaseid kokteile.

Ma olen siin laevas õppinud hindama ootamatul kraadil puht materjaalseid väärtusi. Ameerika einega kõhus tunnen end peaaegu igale olukorrale kohase. Peale grapefruit'i kokteilmarjaga, kaerahelbetega koore ja banaanidega, tee, röstitud leivakeste ja marmelaadiga võidakse mõnegi hoobi elult rahuliku südamega vastu võtta. Vast sellise eine järele mõistetakse, millised karakterinimesed on ameeriklannad, kes istuvad oma ainsa õhukese sandwichleivakeste taga ja seda torgivad.

Ma olen palju koos Thorntoniga. Meie vestleme bussiness'ist, autodest, raadiost ja jalgpallist. Ma laenasin kaptenilt raamatu ameerika autoasjandusest ja võin juhtida nüüd otse vaimukat konversatsiooni Cadillacide, Lincolnide ja Buickide üle. Fordidest läheme üle vaikides — mõeldamatu, et keegi meist oleks kunagi kasutanud sellist plebeilist veovahendit. See on üks ameerika rahvapärased, nagu seda näen siin laeval. Ma usun peaaegu, Bredo salgaks mind ära, kui ta kuuleks, kuid vestlen asjatundlikult ilmel chryslerautodest; sest isegi huuled, millele vahel närin oma lauseid, pole enam need, milliseid Bredo tundis — ka need on juba veidi ameerikaniseerunud ja filmitiseerunud.

Meil oli täna „captains dinner“, omaette sündmus. Ameerika daamid kandsid päeva auks pärle ja kalliskivide võrke oma harjunud kambel kasinal riietusel ja olid võimalikult veel näkineidude taolisemad kui muidu.

Ma olin merirohelises, täpselt nii, nagu ma sügisel Bredo maalil rippusin kunstinäitusel. Bredo löikas tol ainsal korral tunnustust minu tõttu merirohelises.

Eile oli see aga Ned, kes kleiti kiitis kõrgetes toonides, samuti nagu selle sisu.

„Eei!“ Olin ise üllatunud, kuipalju tundeid panin sisse eitamisesse. „Miss Smith? Ja, kas see pole siis Marlene?“

„Marlene? Too?“

„Ja, teie blondid kaasmaalannad meenutavad mulle mõlemad nii elavalt Marlenet ühes ta osas vene keisrinnana.“

„Ah ei,“ naeris Joan. „Need on kaks väikest preilit Nebraskast, õiged ehtsad provintsihanded. Ärge vaid uskuge, et nad on meie sõbrad, need on ainult paar päris juhuslikku reisituttust. Nende papi on arvatavasti lihunik paarituhandedollarise sissetulekuga aastas, ja nüüd on ta realiseerinud tütarde unistuse euroopareisist — nah, te ju tunnete seda sorti? Meil on neid ühendriiges palju.“

Olin nagu pilvist alla kukkunud, niihästi ebaameerikaliku, isegi ebameeldivalt snobistliku tooni üle Joani seletuses, kui ka selle üle, et kumbki neist polnud Marlene.

„Kas nad polegi filmist?“ küsisin ma, ehmunud võimalusest, et Nebraskas võiks olla veel paljugi sama elegantseid ja šikke lihunikutütreid.

„Muidugi mitte. Muide, nad pole teineteisega isegi sugulased.“

„Kuid nad sarnlevad teineteisele nii väga!“

„Jah — selliste väikeste daamikeste juures esineb seda ühendriikides sageli,“ vastas Joan. Ja ma mõistan, mida ta arvab: on paratamatult, et nad sellisteks muutuvad. Nad näevad ju samu filme, ja on nad blondid, siis leiavad nad ühe ja sama ideaali, keda nad kopeerivad, näiteks Marlene, ja nad lähevad ühe ja sama frisööri juure ning ostavad samasugused valmiskleidid sama hinna eest samast kauplusest samal tavalal. Nad loevad samu romaane ja neidsamu kuulutusi ja unistavad üht ja sama tüüpi noormeestest. Ja siis peavad nad ju muutuma sarnasteiks...“

„Jah, tõepoolest!“ hoigasin ma. Põhiliselt meeldis mulle piiritult noide ameeriklannade uskumatu šikkus.

„Aga teie filmite siiski?“ Joani toonis, kui ta rääkis noist provintsiidaamikesist, kes kopeerisid eeskujul, oli midagi nii enesekindlat, arrogantset, et tundsin end olevat nüüd kindlal pinnal.

„Mina?“ Ta oli nähtavalt meelitatud. „Aga ei!“

„Jah, aga ütlege mulle, kas te pole siis Joan Crawford?“

Ma läksin tulipunaseks ja tundsin end päris õnnetuna, vaevu kui sõnad olid välja libisenud. Seletuse järele, millise olin saanud äsja Marlene-koopiaist, oli õieti, pehmelt öeldult, minust ebaosav, tolle oletusega välja plahvatada.

„See tähendab — äh —“. Nüüd tahtsin seda muljet kiirelt sumbutada. Kuid see osutus ülearuseks. Joan ei näinud olevat vähimalgi määral haavunud. Vastuoksa. Ta naeris valjult ja südamliselt.

„Ei, seda pean jutustama Ned'ile! See on liig veetlev! Ned!“ hüüdis ta trepist üles. „Ned!“

Moment hiljem näitas end Ned, nagu kahurist lastult, oma jumaladatud käskijannale teenistusvalmilt.

„Seda pead sa kuulma, Ned. Tead, kelleks preili Plahn mind peab? Joan Crawfordiks! Kas see pole tore?“

Ta võttis mul naerdes ümber kinni.

„Ju daeling beibi —“ näris ta tulipunaste huulte vahelt. „Teie olete tõesti magus!“